

תפ"ח 62505/02/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 62505-02-20

בפני: כב' ס. הנשיאה, השופט אריאל ואגו -
אב"ד
כב' השופט אלון אינפלד
כב' השופט אריאל חזק
בענין:

מדינת ישראל
באמצעות פמ"ד - עו"ד איילת קדוש

המאשימה:

נגד

הנאשם:

פלוני
ע"י ב"כ עו"ד אליז קסנטיני ועו"ד תומר לביא

הכרעת דין

כב' ס. הנשיאה, השופט א' ואגו - אב"ד:

כללי

עניינה של הכרעת הדין הוא באירוע שהתרחש בשעות הלילה של 16.8.17, עת התקיים מגע מיני בין הנאשם לבין המתלוננת. על כך אין מחלוקת. השאלה הנתונה להכרעתנו, היא, האם מדובר באינוס, בהיעדר הסכמת המתלוננת למגע, כפי טענת המאשימה, או, באקט מוסכם, בין שני בגירים, כטענת ההגנה. עלינו להחליט בין שתי גרסאות קוטביות בסוגיה זו, כאשר לאירוע הליבה שבמחלוקת לא היו, מטבע הדברים, עדים ישירים חיצוניים, מלבד הנאשם והמתלוננת.

כתב האישום

כתב האישום הוגש ביום 25.2.20.

על פי האמור בכתב האישום, המתלוננת הייתה, בעת הרלוונטית, מדריכת כלואים בבסיס של צה"ל, בסמיכות לעיר דרומית. הנאשם היה עולה חדש מצרפת, שהגיע לישראל עם אחיו, ואותה עת אף הוא היה חייל.

כתב האישום מפרט כי הנאשם היה עצור במועדים 16.7.17 עד 29.7.17 והיה נתון בפיקודה של המתלוננת באותו בסיס. בין השניים נרקמו קשרי ידידות, והיא הזמינה את הנאשם ואת אחיו, לאחר שחרורו ממעצר, להתגורר בדירתה באותה עיר דרומית, אותה חלקה עם בת זוגה.

הנאשם ואחיו התגוררו בדירה במשך כשבועיים, עד 16.8.17, מועד האירוע מושא האישום. באותו לילה הנאשם ואחיו שהו עם המתלוננת בסלון, ובערך בשעה 02:00 המתלוננת נכנסה לחדר השינה כדי לישון, ודקות ספורות אחר כך הנאשם נכנס לחדר וביקש, בהסכמת המתלוננת, להשתמש בשירותים הצמודים לחדר.

עמוד 1

לאחר שהנאשם יצא מהשירותים, הוא נשכב על המיטה וביקש לישון עמה. המתלוננת סירבה, התפתח ויכוח, והוא תפס את ידיה בכוח, בעודה שכובה במיטה, וכן אחז בחוזקה בצווארה, תוך שהיא מתנגדת למעשיו, צועקת, נושכת ושורטת את כתפו. הוא לא שעה לתחנוניה לחדול, הזיז את מכנסיה ותחתוניה, הוריד את מכנסיו והחדיר בכוח את איבר מינו לאיבר מינה, תוך שהוא מחדיר 3 אצבעות לאיבר מינה ואומר לה "את לסבית את אוהבת אצבעות או בדומה לכך".

לאחר מכן הנאשם ירק על המתלוננת, קם מהמיטה, הלביש קונדום על איבר מינו והחדיר שוב את האבר לאיבר מינה של המתלוננת, בניגוד לרצונה, וכאשר הגיע לסיפוקו בתוך גופה, שפך את תכולתו של הקונדום עם זרעו על בטנה, יצא מחדר השינה, ועזב את הבית יחד עם אחיו.

בשל העובדות שתוארו, ואשר לטענת המאשימה מהווים מעשה של בעילת המתלוננת שלא בהסכמתה החופשית, מיוחסת לנאשם עבירת אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

תשובת הנאשם על כתב האישום

בישיבת המענה, של יום 6.7.20, כפר הנאשם בעבירת האינוס שיוחסה לו וביקש, באמצעות באי-כוחו, עו"ד אליז קסנטיני ועו"ד תומר לביא, להגיש מענה מפורט בכתב.

הנאשם אישר את עובדות הרקע המתייחסות להיכרות עם המתלוננת, מלבד התאריכים המדויקים של שהייתו במעצר בכלא הצבאי, אך, אישר שהיה נתון לפיקודה ולמרותה של המתלוננת בעת המעצר, אולם, כפר בכך, שבעת המעצר נוצרו קשרי ידידות, שהרי מדובר ביחסי מרות ושליטה של המפקדת - המתלוננת, עליו.

הנאשם גם לא מסכים למונח של "הזמנה" בהקשר למגוריו, ומגורי אחיו בביתה, שכן בשל יחסי הכוחות שתוארו, הוא טען, כי לא ניתן היה לפרש את אותה "הזמנה" כהצעה שאפשר או כדאי לסרב לה. מיקום הדירה, שמופיע בחומר הראיות לא אושר על ידי הנאשם, מחוסר ידיעה. הוכחש כי הנאשם ואחיו התגוררו בדירה במשך שבועיים, ונאמר, כי בתאריך 16.8.17 הוא כלל לא היה בדירת המתלוננת ושהה עם אחרים במקום אחר.

כל הפרטים הנוגעים לנסיבות הנטענות של המגע המיני, המפורט בכתב האישום, הוכחו לחלוטין, והנאשם טוען לאירוע (כפוף לכפירה בתאריך הספציפי), אשר התרחש בהסכמה מלאה ובעידודה של המתלוננת אשר הייתה המפקדת הישירה של הנאשם עת. הנאשם טוען, שעסקין בניסיון בלבד לקיום יחסי מין בהסכמה, שבמהלכו הוא הלביש אמצעי מניעה שהיא עצמה נתנה לו, אך הניסיון לא צלח, משום שהנאשם בעצמו יזם את ניתוק המגע מהמתלוננת, המפקדת שלו, שכן לא הצליח להביא את עצמו ואת גופו לקיים יחסי מין עם המפקדת.

לעת הזו, ועם סיום הבאת ראיות הצדדים, ניתן לומר, שהנאשם זנח את קו ההגנה של "הזמנה שאין לסרב לה", והוא מכיר בכך, שהמתלוננת ובת הזוג דאז, ס., ביקשו לסייע לו ולאחיו, ממניע חמלתי, וכדי לפתור בעיית דיור אקוטית שהשניים חוו. גרסתו שבמענה, ביחס לנסיבות המגע המיני, שלא צלח, לדבריו, נותרה כפי שהוצגה, מלבד ניואנס, לא מרכזי, שבגדרו ההסבר לאותה אין-אונות רגעית שפקדה אותו, לא ממוקד בתפיסתו אותה כמפקדת ובעלת סמכות כלפיו, אלא, במישורים אחרים.

עוד הוברר, שבמונח "ניסיון" לקיים מגע מיני לא היה משום הכחשת החדירה לגופה של המתלוננת, דבר אשר הנאשם למעשה אישר מחקירתו הראשונה, אלא, הכוונה לכך, שהמגע לא היה "מוצלח" משהנאשם לא הגיע לזקפה מלאה,

הנפקות והמדרג של "מעגלי הראיות" לנתיב הקריטי של הכרעת הדין

בין אירוע הליבה באוגוסט 2017 לבין הגשת התלונה חלפו כשנה ו-4 חודשים. הראיות החשובות הנוגעות למעגל המידי של האירוע הן, כמובן, עדויות המתלוננת והנאשם, כאשר מדובר ב"גרסה מול גרסה" של ממש, בצרף עדות האח, שהיה מצוי במרחק מאד קטן מהחדר, וכן - הראיות אודות התרחשויות שלאחר מכן - החשיפה הראשונית, הטלפון לחברה ש., והגעת צדדים שלישיים לדירה - בת הזוג והשוטר שהוזעק בעקבות תלונה, (שקרית כמסתבר), של המתלוננת על אלימות מצד ס. בת הזוג.

גם בתוך ראיות "המעגל המידי" יש הבחנה, שמקורה בעיתוי מתן האמרות והעדויות. מה שנאמר בסמיכות לאירוע, ותיאור המצב הנפשי של המעורבים, בזמן אמת, רב חשיבות. העדויות הסדורות, אשר ניתנו בשלב החקירה המשטרתית, מאוחרות יותר על ציר הזמן, ואינן "ספונטניות", במובן זה, אולם, עדיין הן מוגדרות כנוגעות למעגל המידי. כזכור - בשעתו, ובהיעדר תלונה וחקירה, לא נגבו עדויות ולא נאספו ראיות.

המעגל המידי, על רכיביו השונים, כמתואר, ולרבות עדויות שני המעורבים, והעימות ביניהם, יכול לשפוך אור על מידיות התלונה (במובן החשיפה ולא במובן התלונה הפורמלית), ועל מצבה הנפשי של המתלוננת אותה עת. מעגל ראיתי זה חשוב ביותר לשם קביעת אמיתות ומהימנות גרסת המתלוננת, ולשם איתור, ככל שיש בנמצא, של נרטיב מזכה בפי הנאשם, אשר יכול להסביר את שאירע באורח שאינו מפליל, ואשר יש בו לטעת ספק באשמו.

הראיות שבאו במעגל המשני, לגבי פרק הזמן שבין האירוע להגשת התלונה, ובסמיכות לאחר מכן, עוסקות בעיקר בהלך רוחה ובמצבה הנפשי של המתלוננת, בפרק זמן שכבר מרוחק, כרונולוגית, מאירוע הליבה. ראיות אלה יכולות להוות חיזוק (וכאשר נדרש הדבר בדין - אף סיוע), לאישוש גרסת המאשימה. אולם - כשמן כן הן - החיזוק והסיוע יבואו לאחר ובנוסף לכך, שסיפורה של המתלוננת יוגדר כסיפור אמין ומשכנע, שאין כנגדו גרסה מזכה, שקולה ואפשרית. הראיות של המעגל הראשון אולי עדיין לא צריכות לשכנע בדרגה העליונה, של מעבר לספק סביר, ואזי - ראיות החיזוק יכול שיביאו לאותה מסה קריטית הנדרשת בדין הפלילי, אולם, משקלו הסגולי של המעגל הראשון חייב להיות עצמתי ורב. זוהי משוכה, שאם לאחריה נותר ספק ממשי, בדבר אשמו של הנאשם - ראיות החיזוק לא יוכלו למלא את החלל.

אטעים - גם אם נותרת התלבטות בליבנו, לאחר שקילת ראיות המעגל המידי, וככל שהנרטיב שהציגה המאשימה אינו משכנע מאד, יהא מקום לבחון את ראיות המעגל הרחוק יותר על ציר הזמן, ולשאול - האם יש רקע אפשרי אחר למצב נפשי שהוכח? כיצד ניתן להסביר הגשת התלונה בעיתוי שבו כבר נחלשו מאד הסברים מזכים שהוצעו לחשיפה הראשונית (וכפי שנראה - למשל, במישור יחסי המתלוננת ובת זוגה, כאשר, לעת הגשת התלונה היו השתיים כבר פרודות זה מכבר)?

הנקודה החשובה, להבנת התהליך המחשבתי, בנתיב להכרעת הדין, הינה, שבהיעדר יסודות מוצקים למבנה, שאליה נמשל האישום, קרי - ראיות ליבה אמינות ומשכנעות מאד, אין תוחלת לקירות או לג שמעל, קרי - לאינדיקציות של חיזוק ואישוש.

וביתר שאת - אם נמצא, כפי שההגנה מנסה לשכנע, שמראיות המעגל המידי עולה אינדיקציה שלילית למהימנות הנרטיב שבפי המתלוננת, ולא רק תמונה של כפות מאזניים מעוינות - תתחייב מסקנה מזכה, כמעט מניה וביה.

לכן - אתמקד, בשלב הראשון, במכלול ראיות "המעגל הקרוב", אלה של התביעה ושל ההגנה כאחד, על מנת להפיק מאלה את התובנות המרכזיות והחשובות ביותר. נותר, לשלב מאוחר יותר, בסדר הצגת הדברים, את העיסוק בעדויות ובראיות שנצברו מאוחר יותר, ובתחומים "פריפריאליים" של התנהלות החקירה המשטרית, ככל שאלה יהיו עדיין רלבנטיים.

לכן, סדר הדברים של חוות דעתי לא יהיה על דרך הצגת מכלול ראיות המאשימה תחילה וראיות ההגנה לאחר מכן, אלא, על דרך סקירת הראיות, של שני הצדדים, לפי "המעגלים" שהוגדרו, והערכתן, ככל שימצאו רלוונטיות (אפנה להערה כללית להלן, העוסקת ברלוונטיות).

סכימה של הראיות העיקריות בראי "המעגלים" שהותוו

במעגל המידי - עדות המתלוננת (רק בביהמ"ש. אמרותיה לא הוגשו), ודבריה בעימות במשטרה, עדות הנאשם, ואמרותיו שהוגשו, עדות אחיו צ.ב. עדויות חשיפה ראשונית וראיות הסמוכות למועד האירוע - עדות בת הזוג ס.ו., עדות החברה ש., וחומרי אירוע משטרה 76, וכן - חומרי חקירה משטרית - נ/17, שנוגעת בעקיפין לענייננו, ומועדה - כ-3 חודשים לאחר האירוע.

במעגל החשיפה המאוחרת יותר - טרם הגשת התלונה, והטיפול במתלוננת לאורך הזמן - ל.מ. - אם המתלוננת, נ.ח. - ידיד המקורב למתלוננת, רס"ן הדי אליוט - פסיכיאטר, דורית אלישע - עו"ס מהו"ת, א.ה. ו- י.א. - מפקדיה של המתלוננת בבסיס.

ראיות הנוגעות לחקירת המשטרה והתנהלות עם הגשת התלונה - רס"מ ש. פיטוסי, רס"ר פרח אוחיון, רס"ר אוראל אברהם, רס"מ דיאנה בלוסטוצקי.

הערה מקדימה ומבהירה - הצדדים, מדרך הטבע, שוטחים בפני ביהמ"ש את מירב העדויות והחומרים, אשר לשיטתם חשובים לשכנע את ביהמ"ש באימוץ הנרטיב המבוקש. לא תמיד נהיר, עד תום שמיעת ההוכחות, מה יהא, לבסוף, חיוני, ומה יתברר כזניח ושולי. עם התבהרות התמונה - מתייטר הצורך להציג ולנתח לעומק את אותם חומרי עדות וראיות שאינם מקדמים לקראת ההכרעה המהותית. כך המצב ביחס לרוב רובו של העיסוק, (הנרחב - מצד ההגנה), בהתנהלות המשטרה ובמהלך החקירה. הועלו טענות שונות ביחס להיעדר פתיחות של החוקרות, ול"הנעלות" המאמצת את גרסת המתלוננת, אי הבנה לשונית של הנאשם, שאינו שולט טוב בעברית ועוד. לטעמי - מלבד נקודה מסוימת שעניינה טענה על מחדלי חקירה (כגון - הימנעות מבדיקת עומק בעניין אותו קונדום אשר לכאורה אמור היה להכיל את זרעו של הנאשם, ואולי - אי גביית עדות הדודה שהסיעה את ס. בבוקר לדירה), אין, כיום, רלוונטיות לכך. הנאשם לא הודה בביצוע עבירה כלשהי, ועמד על גרסת הליבה שלו (יחסי מין מוסכמים שלא צלחו), החל ממעצרו ומפתיחת החקירה, ולאורך המשפט, בעקביות, ובהבדלי ניואנסים, לא משמעותיים, והניתנים להסבר שאינו מפליל.

על כן - אין בדעתי לעסוק בהרחבה בראיות אשר אינן מקדמות את ההכרעה ואינן חשובות להנמקתה, ובדגש - אלה הנוגעות לחקירה, אשר לשיטת הסנגורים, לא הייתה הוגנת דיה או קשובה מספיק לגרסתו של הנאשם. בראיה של מסקנותיי, כפי שיובאו - דברים אלה אינם חשובים עוד.

בהתאם לקו הילוך זה - גם מתוך העדויות שייסקרו, ואף זו המרכזית - של המתלוננת, יובאו העובדות והאמירות אשר, לגישתי, רלוונטיות לנקודות המחלוקת, ואינן מצויות בלבדית בפריפריה וברקע שאינם קריטיים להכרעה.

עדות המתלוננת - ק. - ע"ת 1 בסדר ההופעה - (לרבות דבריה בעימות. אמרותיה האחרות, במסגרת התלונה, לא הוגשו).

המתלוננת העידה בפנינו פעמיים.

העדות המרכזית ניתנה ביום 26.11.20 (מעמ' 10 בפרוט'). המתלוננת העידה בשנית ביום 18.10.21 (מעמ' 301) וזאת - בעיקר לנוכח הגעתו, לידי ההגנה, של תצהיר המתלוננת מיום 24.5.20, שהוכן, ככל הנראה, לצורך תביעת הכרה ממשרד הביטחון.

אשר לעדותה המרכזית של המתלוננת, ובהינתן גזרת המחלוקת הצרה בין הצדדים, עובדות רבות שפירטה, הן למעשה מוסכמות גם על ההגנה.

המתלוננת סיפרה שהיא בת 22 ומתגוררת בצפון בבית אמה. לדבריה - חיכתה ליום זה של מתן העדות כבר שלוש שנים לאחר שעברה אונס מידי הנאשם, אותו הכירה עת היה עציר בבסיס, בדרום הארץ, שבו שירתה. תפקידה במעצר היה לקלוט את העצירים, ובהם הנאשם, אשר השיח אתו החל על רקע השפה הצרפתית השגורה בפי שניהם. כאשר היא לא הייתה בתפקיד, התגוררה עם בת זוגה בדירה שכורה בעיר דרומית. זו הדירה שבה התרחש האירוע הנדון. ההיכרות עם הנאשם התרחשה כשלושה שבועות לפני יום הולדתה שחל ב- 15 באוג'.

כבר כעת חשוב לציין, שקיימת התנהלות ענפה, הן בעדויות בביהמ"ש ואף בסיכומים, לגבי התאריך המדויק של האירוע הנדון, ולגבי הכתובת הנכונה של אותה דירה שכורה. אין חולק, שהאירוע התרחש בסמיכות ליום ההולדת, אך לא היה ברור התאריך המדויק. הוקדש זמן רב לליבון התאריך - ונראה שנקודה זו ברורה כיום. באשר לכתובת - נותרת עמימות מסוימת, ויתכן, ששתי כתובות שעלו במהלך המשפט, מתייחסות למעשה לאותה דירה. מכל מקום - חשיבות פרט זה אינה רבה, משום, כפי שגם המאשימה טוענת, בצדק, שכאשר אין מחלוקת על כך, שהיה אירוע מיני בין השניים, סמוך למועד יום ההולדת, ובדירה השכורה המשותפת למתלוננת ולבת זוגה, הפרטים מאבדים מחשיבותם. התאריך והמקום היו מאוד חשובים, לו, למשל, נטענה טענת אליבי, תוך הכחשת קיום יחסי מין מכל וכל. לא זה מצב הדברים כאן. מקובל על שני הצדדים שהייתה אינטראקציה מינית אחת ויחידה וכי היא התקיימה באותה דירה. לעניין התאריך - יש לכך חשיבות מסוימת, אך, ניתן לקבוע ממצא בנושא זה.

המתלוננת סיפרה, שהנאשם שיתף אותה בהיותו חייל בודד, שהוריו גרים בצרפת, וכי אחיו נמצא בעיר הדרומית ללא מקום מגורים. היא חשה חובה לעזור לו והפעילה את זוגתה, ס., כדי לסייע בפתרון דיור לנאשם ולאחיו צ., ולעזור לאח למצוא עבודה. כאשר הנאשם השתחרר ממעצר, והיא עדיין נותרה בבסיס לשבוע נוסף (היא שירתה במתכונת של "שבוע שבוע"), הפנתה אותו לדירה, שם כבר היה האח מצוי, וזה התארח אצל ס., שעמה פיתח קשר ידידות ושיחק אתה כדורגל.

מדובר בדירה קטנה, חלק מדירה גדולה יותר שהייתה מחולקת (ראה תרשים **נ/2**). הנאשם ואחיו ישנו בסלון ואילו ס. ישנה במיטה הזוגית בחדר השינה (כאשר כזכור המתלוננת עוד שהתה בבסיס). המקלחת וחדר השירותים היו באותו חדר שינה, ואילו ה"סלון" הכיל גם את המטבח. לסברתה, קודם להגעתה לדירה, הנאשם ואחיו התגוררו שם מזה 4 ימים או שבוע. היא חזרה לדירה ביום שני בשבוע כאשר יום הולדתה חל בלילה שבין יום חמישי לשישי. המתלוננת סברה שהאירוע התרחש באותו לילה, אך ככל הנראה מדובר בטעות והתאריך הנכון היה יומיים או שלושה ימים לאחר מכן.

ביום חמישי היא וס. רבו, והרקע לכך - בגידה לכאורה של בת זוגה. הנאשם הוא זה שסיפר לה, שכאשר אחיו והוא הגיעו לבילה לבית, כשהיא עוד הייתה בבסיס, ס. לא פתחה להם את הדלת ולא ענתה בטלפון, והם חיכו למטה וראו אור מהסלון ואת דמותה של ס. בדירה יחד עם מישהי אשר יצאה מהבית והוא תיאר את חולצתה, הנושאת לוגו של תחנת דלק מסוימת. מסיפור זה הבינה המתלוננת שזוגתה בגדה בה ואז היא התעמתה עם ס., וזו אמרה שתלך לשהות עם משפחתה, שהייתה אז באילת. עם זאת, התברר לה, שכאשר שוחחה עם ס. לפנות בוקר ושאלה אותה מתי תחזור לדירה, זוגתה כלל לא הייתה עם המשפחה, אלא עם חברות וס. אמרה לה שייקח לה זמן להגיע, ושהיא תבוא ברגל משכונה אחרת.

אותה עת, לפיכך, שהו השלושה - המתלוננת, הנאשם ואחיו בדירה, כאשר ס. אינה במקום. הם צפו בטלוויזיה ובשלב מסוים המתלוננת פרשה לחדר וסגרה את הדלת, שהייתה סגורה אך לא נעולה. לאחר דקות מספר הנאשם נכנס לחדר, בעוד היא שכובה במיטה, ונכנס לשירותים. כשיצא משם התיישב על המיטה, כשהוא לבוש במכנס אפור אך בלי חולצה ולשאלתה מה הוא עושה, ציין שלא נוח לו בסלון עם אחיו צ. וכי הספה שם קטנה וביקש לישון אתה. ק. אמרה לו שאי אפשר וזה לא מתאים וכך התפתח "כל היוכוח" (עמ' 25). הנאשם התעצבן מתשובתה. התנהל שיח סביב סיפור הבגידה אשר הנאשם חשף בפניה, ואח"כ, לנוכח בקשתו להישאר לישון אתה וסירובה, החלה לצעוק עליו שילך מהחדר ו"שזה לא מתאים". המתלוננת תיארה שלבשה פיג'מה ורודה עם כתפיות ו"שורט". הנאשם "**בא מעלי והוא סתם לי את הפה שאני לא אדבר, כאילו שאני אפסיק לצעוק**" (עמ' 28 ש' 4). המתלוננת הייתה נרגשת בשלב זה, ביקשה הפסקה, והוסיפה, בטרם יציאה להפסקה קצרה את המילים "**ואז שרטתי וקיללתי**". לאחר הפסקה המשיכה ק. וסיפרה כי החלה להשתולל, לצעוק, לקלל, להרביץ ולשרוט ואז נקרעה לה כתפייה של הגופייה. היא הכתה את הנאשם ברגליים ובבטן והוא שם את ידו על פיה ואף חנק אותה. לדבריה "**המשכתי להילחם בהכל ואז הוא החדיר, הוא לא הוריד לגמרי את הבגדים, הבגדים נשארו עליו כל הזמן, גם שלי, וגם המכנס (של הנאשם) ירד למטה קצת**".

המתלוננת פירטה, שהנאשם החדיר את איבר מינו בין רגלה לבין המכנס שלבשה, ושהיה רחב דיו לאפשר זאת, ותוך שהיא מקללת וצועקת, וגם הדגימה סתימת פיה עם כף היד ותנועה של חניקה בצוואר. לדבריה, המשיכה להגיד כל הזמן שאינה מעוניינת ואינה רוצה, אך הנאשם המשיך בשלו והחדיר, בו זמנית, את אצבעותיו אל איבר המין שלה, ובשלב זה הפסיקה להגיב והסתכלה על הקיר ועל הדלת. הנאשם אמר לה, תוך כך, "**את לסבית ואת אוהבת אצבעות**" (עמ' 32 ש' 24).

משעה שהנאשם, בו זמנית, החדיר את אצבעותיו, ואת איבר מינו, לאיבר מינה, הפסיקה המתלוננת להגיב ואף להרגיש. הוא קם מעליה והלביש על עצמו קונדום וחזר להחדיר את איבר מינו אליה, וכשהוא סיים, שפך על בטנה את תכולת הקונדום שהכיל את זרעו. הוא גם ירק עליה, וכל אותה עת אין היא מגיבה וממשיכה להסתכל הצידה (עמ' 33 ש' 12-17). הנאשם יצא מהחדר, בסיום המעשים, ואמר בצרפתית לאחיו שיבוא וכי היא, המתלוננת, "חולת נפש". לשאלת התובעת מניין היה הקונדום, הסבירה שהוא הוציאו מהמכנסיים, וכי מדובר בקונדום עטוף בעטיפה סגולה. הנאשם ואחיו עזבו את הדירה לאחר מכן. אשר לקונדום - הנאשם לקח אותו וזרק מחלון הסלון אל מעין גג של השכנים שנמצא מתחת לחלון ולדבריה לא מנקים את הגג הזה. ולמרות זאת, לאחר שסיפרה למשטרה שלדעתה הקונדום עדיין מצוי שם, לא נעשה חיפוש לנסות ולאתרו. לסברתה, ואולי גם ממה שראתה לאחר מכן מהחלון (כך משתמע מעמ' 35 ש' 28), הקונדום עדיין היה על אותו גג, לא ברור עד מתי.

בנקודה זו אעיר, שלמרות שעדות הנאשם שונה לעניין זה, וביחס לגורלו של הקונדום, לא נעשה ניסיון לאתרו. אם כחלוף הזמן הרב עד הגשת התלונה לא היה נמצא שם דבר - בוודאי לא היינו מייחסים לכך חשיבות ראייתית. אולם, לו

נמצא החפץ במקום שאותו תיארה המתלוננת (ולמרות שלפי עדות ס. היא הסתכלה, כבר באותו בוקר, ולא הבחינה בקונדום במקום שנקבה ק.), היה בכך לחזק את גרסתה, וחבל שמהלך זה לא מוצה.

בהמשך העדות (עמ' 51), התובעת עימתה אותה עם גרסת הנאשם, שהיא עצמה הציעה לו את הקונדום, והורתה לקחתו מהשידה ליד המיטה. המתלוננת הכחישה זאת, ולדבריה, אין מקום להימצאות קונדום במגירת השידה, כאשר בדירה גרות בנות זוג, שאין להן יחסים עם גברים, וכי ס. הייתה רואה את החפץ לו נמצא בשידה.

המתלוננת סיפרה, שלאחר האירוע היא ירדה למטה, עם אותם בגדים שהיו עליה, והתעטפה ב"פוך לבן" והתיישבה על המדרכה של השכונה, עד אשר הגיעה ס., רגלית, למקום, כפי שאכן הבטיחה שתעשה, באותה שיחה לילית, שהתנהלה בין השניים, ותוארה קודם. ק. סיפרה לה לחברתה מה קרה וזו הכניסה אותה לדירה להתקלח, מקלחת שהייתה ארוכה מאוד, "הכי ארוכה שלי בחיים". לדבריה, סיפרה לס. שהנאשם אנס אותה, והמתלוננת הוסיפה שס. התעמתה מולו לאחר מכן על האירוע ואף היא עצמה דיברה על כך עם אחותו של הנאשם.

לדברי ק. חברתה ס. לקחה את בגדיה, לרבות החולצה שהייתה קרועה, וזרקה אותם לפח.

מאותו מועד ועד לעימות שנעשה במשטרה עם הנאשם היא לא פגשה בו.

את תלונתה הגישה שנה לאחר מכן. לדבריה, עשתה זאת משום שחשה שהיא השתנתה ואיבדה את שמחת החיים והביטחון והרגישה שהיא "פשוט מתה". לכן, סיפרה לאמה, אשר דאגה לתחילת טיפול בה ב"מהות" - המרכז הצה"לי לנפגעות עבירות מין. וכך נבנה חוסן נפשי להגיש את התלונה. היא טופלה בשיחות עם פסיכולוגית או פסיכיאטרית וקיבלה כדורים וגם עברה לבסיס בצפון ליד בית האם משום שלא יכלה לחזור לבסיס הדרומי.

התובעת שאלה למי עוד סיפרה המתלוננת, והשיבה שסיפרה לחברתה הקרובה ש. וזו בכתה. היה זה עוד באותו בוקר של האירוע. מאוחר יותר סיפרה לנ., שהיה חבר מאד קרוב מגיל 15 (שניהם העידו במשפט, ועל כך - בהמשך). החשיפה בפני נ. קדמה לזו שבפני האם, אולם, כמובן, קדמה לה ס., אשר שמעה את הסיפור זמן מאד קצר לאחר ההתרחשות.

בין חודשיים לשלושה לאחר האירוע, נותק הקשר בינה לבין ס., והמתלוננת עזבה את אילת. היא קושרת את עזיבת העיר (וכנראה גם את פירוק הקשר הזוגי עם ס.) לאירוע הנדון, שהביא לקשיי תפקוד ולאובדן שליטה על חייה. בפעם הבאה שפקדה את אילת, היה זה עבור העימות עם הנאשם, שעליו סיפרה במפורט, ותיארה את הקושי הרגשי הרב שנלווה לכך.

המתלוננת התבקשה להגיב על טענת הנאשם, ולפיה, מאחורי תלונתה עומד הרצון שלא להצטייר כמי שבגדה בס. מרצונה ובהסכמה. היא השיבה, שנפרדה מבת זוגה הרבה קודם להגשת התלונה, וכי לא הייתה לה סיבה לעשות זאת, כדי להסתיר את אותה בגידה כביכול.

ק. התקשתה לשחזר כמה זמן ארך האירוע המיני בחדרה. היא תיארה את הרגע שבו החדיר הנאשם אצבעותיו לאיבר שלה, כמועד שבו חדלה לצעוק ולהתנגד, ובעצם התנתקה מהסיטואציה ונכנסה למעין קיפאון.

עוד תיארה המתלוננת את השינויים, פסיים ורגשיים, שעברו עליה מאותו לילה, ואת הקשיים שעמם התמודדה, ובעטיים טופלה ומטופלת, לרבות התנהגות אגרסיבית והתקפי זעם.

ק. שבה וסיפרה על אותה בגידה בה, בידי ס., שעליה שמעה מהנאשם, כאשר, מדובר היה בבחורה שעבדה יחד עם ס. באותה תחנת דלק. הנאשם, לדבריה, ניסה להשתמש באותה בגידה כסיבה לשכנעה לשכב עמו בלילה הנדון. היא ציינה גם, שבאותו זמן נרקמו קשרי חברות חזקים בין ס. לבין הנאשם ואחיו צ., והיא חשה, שהם, במובן מסוים, לקחו את מקומה בחי"ס., והתחברו מאד.

לשאלת ביהמ"ש אמרה המתלוננת, שהנאשם היה מודע לכך, מתוך שיחת הטלפון שלה עם ס., שזו מתעתדת להגיע לדירה בהמשך הלילה, אך, שזה ייקח זמן, משום שהולכת ברגל משכונה מרוחקת.

המתלוננת השיבה, בחקירה הנגדית, על שאלות הסנגורים - עורכי הדין קסנטיני ולביא.

ק. חזרה ואישרה, שמאז פרידתה מס. אין לשתיים קשר מהותי כלשהו וכי למיטב ידיעתה בת הזוג שלשעבר מצויה כיום בקשר זוגי אחר.

אשר לש. זו הייתה חברתה הטובה ביותר בזמן האירוע, ולה סיפרה באותו יום על שהתרחש. לימים- השתיים חדלו להיות בקשר, מסיבות שאינן נוגעות לתיקנו.

אודות הקשר עם אמה, סיפרה, שהן קרובות מאד, אך, כאשר הייתה חיילת, אכן, הצהירה שהיא חיילת בודדה, זאת - משום שאותה עת האם לא קיבלה את נטייתה המינית. למרות זאת - האם תמכה בה בכל עת. המעמד של חיילת בודדה היה בעיקר בשל הנתק עם אביה והמצב הכלכלי הדחוק.

לגבי נ., החבר הקרוב, סיפרה שלא ראתה או רואה בו בן זוג, למרות שהוא היה רוצה בכך, אולם, גם אם כך הגדיר עצמו בפני אחרים - אין זה מדויק כלל, מבחינתה. היא עומדת על כך, למרות שבאמרה מסוימת בחקירה אישרה שהוא בן זוגה לאותה עת.

התפתח שיח ממושך סביב הכתובת הנכונה והמדויקת של הדירה מושא האירוע. אין מקום להיכנס לפרטי אי ההבנה האפשרית בנוגע לאיתור הכתובת הפורמלית, והעדה עמדה על כך, שמדובר בדירה אשר חלקה, אותה עת, עם ס., סמוך לבתי עסק, שבשם נקבה, כגון "קיוסק ראובן". עולה ברורות, ממכלול העדויות, שכל המעורבים מדברים בעצם על אותה דירה, ושזירת האירוע אינה במחלוקת.

שיח נוסף, שהתפתח בחקירה הנגדית, ואשר ליווה אותנו כמעט לכל אורך המשפט, נגע לתאריך האירוע, מועד אשר לגביו, התעקשה המתלוננת, בשלב מסוים, לקושרו לסמיכות ליום הולדתה, באופן שמיקם את האונס ללילה שבין 16 ל- 17 באוגוסט (וכך אומץ בניסוח האישום). בפועל - ומאחר שאירועי דו"ח הפעולה המשטרתי 1/1 (ואודותיו - להלן) התרחשו, אף לגרסתה, בבוקר שלאחר האונס הנטען, עולה, שהתאריך הנכון הוא בלילה שבין שישי לשבת, כלומר - בין 18 ל- 19 באוגוסט. למעשה - כבר מהתשובות בחקירה הנגדית, ניתן להבין, שהיא יצאה מהבסיס לאחר יום ההולדת, שחל ב- 15/8, והגיעה לבית סביב 17 או 18 לחודש (יום ה'). הלילה הקריטי, שבו עסקינו, היה, לפי כל הנתונים הידועים כעת, כאמור - בין 18 ל-19 בחודש.

בירור התאריך הנכון הסתייע תוך הצלבה לאמרת המתלוננת בחקירה באזהרה, אשר נגעה לפרשת הבגידה הנטענת בה, של ס. עם אותה צעירה מתחנת הדלק. ממסמכי 17/17, של אותה חקירה, שהתקיימה בסוף נובמבר 2017, עולה, שאכן, ק. הגיעה לביתה ביום חמישי - 17/8, וכי האירוע, מושא דיונו, התרחש למחרת בלילה, אף שאינו מוזכר, בהקשר זה, באמרה.

בהיעדר מחלוקת על עצם התקיימות האירוע המיני, חשיבותו של התאריך הנכון היא בעיקר בשל היקשרותו של האירוע להתרחשות המאוחרת יותר, מקץ שעות ספורות, מושא ההתערבות המשטרית המפורטת במסמכי נ/1. סוגיה זו נראית כבעלת משקל, לעת הערכת הראיות, ועל כך ארחיב בהמשך.

להבהרת משמעות גרסת המתלוננת בפרק הבא של החקירה הנגדית, מתחייב להקדים מעט את המאוחר ולהציג את הנרטיב, אחד או יותר, המצטייר לגבי בוקר החשיפה הראשונית, בסמוך לאחר האונס הנטען - עת ק. ירדה מהדירה והתיישבה על המדרכה.

היא אישרה, כי היה רק אירוע אחד ויחיד של ישיבה על המדרכה, תוך בכי, וזה נקשר לאונס, שקדם לכך (עמ' 100 ש' 19-24, וכן, עמ' 103 ו-104).

אנו יודעים, וכאן אין מחלוקת, כי מעט לפני האירוע המיני בדירה, סיפר לה הנאשם על מה שראה ואשר עלה כדי "ראיות נסיבתיות" לבגידה של ס. עם העובדת בתחנת הדלק. בעוד שבתיקנו, הן בעדות המתלוננת, והן מדברי ס. עצמה, הירידה למדרכה, הבכי, והגעת ס. לסעוד אותה ולסייע לה, נקשרים אך ורק לאונס שקדם לכך, הרי, חומרי נ/17 - אמרה מפורטת של ק. עצמה, ובמידה מסוימת גם חומרי נ/1 (הגעת המשטרה לדירה בשעות לפנה"צ), קושרים זאת, אך ורק לאירוע הבגידה. אין זכר למניע אחר לירידה למדרכה ולבכי.

הסנגור עימת את ק. עם אמרתה, ולפיה הזעיקה אליה את ס. לפנות בוקר, דרך דודתה של ס., ובין שס. הייתה אז עם משפחתה, ובין אם בילתה, בעצם, עם חברות, היא הגיעה "מהר ממש", ראתה את ק. בוכה, וכאשר זו הטיחה בה כי בגדה בה, הכחישה זאת ס., רצתה להישאר אתה, והעלתה אותה להתקלח, ואז רצתה ללכת שוב. ק. פחדה להישאר לבד, ואמרה שאם ס. תלך היא תזמין משטרה, וכך עשתה - כאשר, ההמשך הוא בנ/1 (דיווחי השוטרים ועדות שנגבתה מק. ומס. כאחד, שמדברות רק על הריב ביניהן בשל הבגידה).

אם כן - המתלוננת התבקשה לנסות ולישב בין שני נרטיבים, שונים לחלוטין, לאותו מפגש בין השניים על המדרכה, כאשר, לגביו נאמר, שהייתה זו החשיפה הראשונית והכמעט ספונטנית, על כל החשיבות שבכך.

הסברה של המתלוננת (עמ' 102 ואילך) הוא, שלא בכתה בגלל הבגידה, אשר אותה עת לא הבינה כלל שהתרחשה בפועל, שכן, רק שמעה מהנאשם שראה מישהי בבית, וכי אמרה למשטרה את שאמרה (כ- 3 חודשים לאחר מכן), משום שלא ראתה לנכון לשתף את הזולת בחייה האישיים, ובאונס שעברה, כל עוד לא הגישה תלונה על כך. היא חזרה על כך, מספר פעמים, ש"לא דייקה" באשר לסיבה לבכייה באותו בוקר, משום, שלא רצתה עדיין לחשוף ברבים את הסיבה האמתית - האונס. אין היא רואה כלל בעניין הבגידה לכאורה עניין משמעותי, שכן, בסוף הסתבר שס. והבחורה האחרת "לא עשו כלום, אז זו לא הייתה בגידה". פרט זה אינו נכון, משום, שכפי שנראה בהמשך, ק. ייחסה חשיבות רבה לבגידה הלכאורית, והייתה זו סיבה לריב משמעותי ולעזיבת הבית.

העדה הכחישה, בתחילה, מכל וכל, שהזמינה משטרה, בהמשך הבוקר, בשל מריבה עם ס. (עמ' 105). לאחר הצגת חומרי אירוע משטרה 076-נ/1, הסתבר, מתוכם, שק. הזעיקה משטרה לדירה, בטענת שווא על נקיטת אלימות כלפיה, מצד ס. הסיבה, שמסרה לשוטר, לאחר שאמרה לו שלא הייתה בכלל אלימות, היא בכך, שרצתה להפחיד את ס. כדי שתעזוב את הבית.

העדה התקשתה להיזכר באירוע הזה, והכחישה שהזמינה משטרה באופן מניפולטיבי ובתואנת שווא.

למרות, שבשלב זה של המשפט שררה עמימות מסוימת סביב מועד האונס הנטען, וסמיכותו להתרחשות של נ/1 (ראו חילופי דברים בין ביהמ"ש לסנגור, עמ' 111 ש' 27-22), כיום, ברור לכל, שמדובר באותו בוקר עצמו. ההתרחשות בדירה, והזעקת המשטרה, היו לאחר שס. מצאה את ק. בוכה על המדרכה, ועלתה עמה לדירה, ואף קילחה אותה. התפתח עימות כלשהו בין השתיים, ובעטיו ק. קראה למשטרה, באמתלה בדויה של נקיטת אלימות מצד ס., משזו סירבה "לעוף מהדירה" כדרישת ק. עדויות השתיים, בפני השוטר שי קייסי, אינן מאזכרות מאומה מעבר לסכסוך וריב זוגי ביניהן. בהינתן גרסת שתיהן במשפט - ואם זו הגרסה הנכונה - אזי, שתיהן מסרו לא אמת באותו בוקר לאיש המשטרה קייסי.

העדה סיפרה, כי ס. הגיעה אליה ברגל, וראתה אותה בוכה על המדרכה. היא לא ראתה שס. הוסעה לשם ברכב של דודתה, כפי שמסרה ס. באמרתה נ/18. מכל מקום - אין אינדיקציה שהדודה אותרה ונחקרה, וככל שראתה אף היא את המתלוננת והתרשמה מהמראה או מהמצב הנפשי שלה, אין לנו ידיעה על כך.

הסנגור חקר את ק. אודות אמרתה (שלא הוגשה לבסוף), ולפיה ס. עזבה את הבית המשותף עוד לפני יום ההולדת, בעקבות ריב, ושבה רק לאחר שק. הזעיקה אותה בלילה הקריטי המדובר. לא השכלנו רבות מפרק זה בחקירה, אך מצטייר, גם לאור הבלבול בתאריכים בין יום ההולדת לליל האירוע המיני, שערב או שניים קודם, עזבה ס. את הדירה, על רקע הריב עם זוגתה, ובאותו ערב קריטי היו שם מלכתחילה רק הנאשם ואחיו עם ק., ס. עצמה שהתה בשעות הללו או עם חברות, או עם משפחתה, בדירה אחרת בעיר.

המתלוננת נחקרה בהמשך אודות פרטי אירוע הליבה המדובר. חלק מהפרטים הם בגדר ניואנסים, שאינם משמעותיים.

המתלוננת אשרה, שבשלב בו ישבו שלושתם בסלון וצפו בסרט, היא התקשרה לס. וביקשה שתבוא הביתה, לאחר שס. עזבה על רקע "אי הבנה", כהגדרת העדה, בהקשר לבגידה, כביכול, אשר גולתה לאוזנה מפי הנאשם. ס. הבטיחה לבוא, אך ייקח לה זמן, כי מגיעה ברגל משכונה אחרת. נראה, שאותה עזיבת הבית הייתה בקורלציה, פחות או יותר, עם גלוי "הבגידה", משמע - כששבה מהבסיס, יום אחרי יום הולדתה (עמ' 131). כמסתבר - היה זה יומיים לפני הערב הקריטי. בין לבין, ס. לא התגוררה או ביקרה בדירה המשותפת. הסנגורית סבורה, שלמעשה מדובר באותו ערב ולילה, משמע - העימות סביב הבגידה, עזיבת הבית, הטלפון לס. לחזור, והאירוע המיני התרחשו בערב ובלילה של יום חמישי. העדה לא מאשרת זאת, ונותרת עמימות, אך זו אינה קריטית. דעתי היא, שהעימות והעזיבה היו יומיים קודם לכן (כפי שעולה גם מאמרת ס. שהיא נ/18). שיחת הטלפון, עם זאת, הייתה בלילה הקריטי, אך, נעשתה טרם האירוע המיני וללא קשר להתרחשותו. הגעת ס. לדירה והמפגש במדרכה, מקץ זמן מה (לאחר השיחה) לא הייתה בשל אותה שיחה.

ק. הבהירה, ברוח האמור, ששיחת הטלפון, שהיא ממקמת ל- 02:00 הייתה מתוך רצון שס. תשוב לבית, למרות הריב שפרץ, וכי זו בוצעה, בזמן שכל השלושה עודם ישובים יחד בסלון (היא, הנאשם, והאח צ.).

עם זאת - ק. נחושה בכך, שהיא סיפרה על האונס לראשונה, כאשר התקשרה, שוב, לס. וביקשה שתבוא. היא אינה מאשרת את גרסת ס., אשר גרסה, כי ש. היא שצלצלה להזעיקה, בבוקר, וכי המתלוננת טלפנה בכלל לש. ולא לזוגתה. יוער, כי גם ש. בעדותה עמדה על כך, בתחילה כי שמעה מק. על האונס רק מאוחר יותר, בבסיס, יום למחרת, ואף אולי יומיים אח"כ, ולא בזמן אמת. בהמשך עדותה בפנינו, נטתה ש. לאשר, שיייתכן שקיבלה על כך שיחת טלפון מק. סמוך לאחר האירוע, וכי היא זו שטלפנה לס. מיד אח"כ. נקודה זו לא התבהרה עד תום.

ק. אישרה, כי לאחר האירוע ירדה מהבית וישבה על המדרכה, בין שתי מכוניות, וחיכתה להגעת ס.

המתלוננת חזרה וסיפרה כיצד הנאשם נכנס לחדר, התיישב על המיטה, וביקש לישון אתה כי הספה לא נוחה לו, ושהיא הבהירה שלא מתאים לה, ויש לה בת זוג, וסיפרה על התנגדותה הפיסית למעשיו, כאשר, הפעילה אלימות, שממנה יבין שאינה חפצה במגע עמו, ולצד זה - השמיעה צרחות וקללות.

העדה השיבה על שאלות ממוקדות נוספות, באשר למקטע העימות האלים הנוטען, קריעת כתפיית הגופייה במהלכו, וקפיאתה והחדילה מהתנגדות בשלב החדרת אצבעותיו של הנאשם. איני מוצא שהיה בתשובותיה לשנות מהותית מהעדות הבסיסית שנתנה. אין העדה יודעת להסביר, מדוע ס. מסרה עדות שלפיה, עת קילחה את חברתה, לא היה פריט מלבושה קרוע או חבול.

העדה נשאלת, האמנם הנאשם לקח עמו גם את עטיפת הקונדום, עת יצא מהחדר, או, שכגרסת ס. היא מצאה את העטיפה מתחת למיטה, כשסידרה מצעים, לאחר שהשתיים עלו לדירה. בסופה של ליבון הנקודה עדיין לא הוברר מה תשובת העדה בנקודה זו. העניין צדדי למדי, משום שהנאשם אישר שימוש בקונדום, רק שטען כי היוזמה לכך הייתה שלה, ושלא הוציאו מכיס המכנס.

העדה שרטטה סכימה של מבנה הדירה והחדר הנדון (נ/2).

פרק נוסף הוקדש לשיח בפייסבוק, בין ק. לבין ל., אחותו של הנאשם, אשר התנהל מתוך חשבון הפייסבוק של ס.. איני מאתר נקודות חשובות להכרעתנו במקטע זה של החקירה.

ישיבת עדות נוספת של המתלוננת הייתה ביום 18/10/21 (מעמ' 301), ואישרנו לקיימה בעיקר לנוכח הגעתו לידי ההגנה של תצהיר המתלוננת **נ/15**, מיום 24/5/20, אשר נערך, ככל הנראה, לצורך השגת הכרה בפגיעתה ממשדד הביטחון. במוקד התצהיר - נקודות שבעטין ניתן להסיק אחריות כזו או אחרת של הצבא להשתלשלות שהביאה לאונס הנוטען, ובהקשר הטיפול בחיילת - המתלוננת - לאחר מכן. סעיף 17 של התצהיר מתאר את ההתרחשות עצמה, באופן דומה לעדותה בפנינו. בסעיף 18 נאמר כי האח, שהיה סלון, שמע את צרחותיה ומאבקה עד שנכנסה לקיפאון. בס' 19 היא פירטה כי הנאשם אמר לה, לאור התנגדותה, כי "אל תדאגי אני אגרום לך לאהוב את זה".

בגרסת התצהיר - החשיפה הראשונה היא בפני החברה לשרות הצבאי, אותה ש., בשיחת בטלפון, בעודה יושבת בוכייה, וזו, כנטען, דיווחה מיד למפקד י., ומכאן יש תיאור מחדלי טיפול המיוחסים למפקד.

נאמר (ס' 22), כי לאחר שס. הורידה ממנה הבגדים הקרועים וקילחה אותה, זו התעמתה עם הנאשם בטלפון, והוא התנצל וביקש סליחה.

בחקירתה הנגדית בידי הסנגור, הכחישה המתלוננת שבלי קשר לאירוע חיפשה דרכים לעזוב את הבסיס ולעבור למקום אחר. היא סיפרה שאהבה את מקום השרות ואת הצבא.

מקטעים אחדים בחקירה הנוספת נעדרי חשיבות, כיום, לאותן סוגיות, שאני מוצא כקריטיות בנתיב להכרעת הדין, ולכן - לא יסקרו. לעת ניהול ההליך, לא תמיד מודעת ההגנה, מטבע הדברים, למה יהיה רלוונטי וחשוב בסופו של יום, והשאלות נשאלות. כעת, ניתן לבצע את ה"סינון" המתאים, כדי לא להעמיס כאן פרטים שאינם חשובים וחיוניים.

ק. נשאלה רבות אודות ס' 7, בתצהיר, שם אמרה כי הנאשם חשף בפניה שהוא ואחיו נאלצו לצאת מצרפת בשל חקירה פלילית שהתנהלה שם על עבירת אלימות כלשהי. ההגנה כפרה בנכונות פרט זה, וטוענת, כי מדובר בבדיה שבאה

להשחיר את פני הנאשם בפנינו. המתלוננת עמדה על כך, ששמעה דברים ברוח זו מפי הנאשם. לא נוכל לקבוע ממצא מובהק בכך, ואין לזה, ממילא, השלכה קריטית על המהימנות בנקודת הליבה של תיקנו.

ק. ציינה, כי אין היא יכולה לנקוב בשעה המדויקת של האירוע בחדרה. היה זה לפנות בוקר, או שעת לילה מאוחרת, כגון 02:00 או 03:00.

היא הסכימה שאין זה מדויק שס. דיווחה מיד למפקד י. על הפגיעה בחברתה, וכי זה נעשה מאוחר יותר, ואף שבועות או חודשים לאחר מכן. כנראה נפלה אי הבנה בינה לבין עורכת דינה שניסחה התצהיר.

נעשה ניסיון לברר למי סיפרה בטלפון לראשונה - האם לבת הזוג ס. או לש. החברה. העדה אמרה שדברה בוודאות קודם עם ש. (עמ' 327 ש' 29), אולם הוסיפה מיד, כי דברה "עם שתיהן", וכי ס. הגיעה לבית וראתה אותה למטה. היא אמרה, בהמשך, שאינה זוכרת בוודאות עם מי שוחחה קודם.

העדה נחקרה באריכות אודות הטיפול שעברה ב"מהות" ומספר המפגשים שם. היא מספרת על בעיות נפשיות קשות, ותסמינים, אשר מייחסת לפוסט טראומה, ומתעמתת עם הסנגור סביב רצונו לדייק בפרטי המפגשים הטיפוליים והאינטנסיביות של אלה.

אמרת המתלוננת בהקשר לאירוע "הבגידה" - במסגרת נ/17

ק. נחקרה באזהרה, ביום 28/11/17, בהקשר לאירועי "הבגידה" ולקשר עם הנערה שעבדה בתחנת הדלק.

מה שרלוונטי הוא, אישורה לכך, שהיא נחשפה להימצאותה של הנערה בדירה, דרך חשיפת הנאשם בפניה על סירובה של ס. לפתוח הדלת בפניו ובפני אחיו בלילה, וחשוב הוא סיפור הגעתה של ק. לבית, זיהוי התנהגות "מוזרה" מצד ס., ומריבה של השתיים, בעקבותיה זוגתה עזבה את הבית, והלכה לבית הדודות. בערב, באו הנאשם ואחיו, והיא התקשרה לס., אשר הבטיחה לבוא בחצות. ב- 00:30 התקשרה שוב אך ס. השימה עצמה ישנה, הגם שהבטיחה לבוא ברגל כי אין לה איך להגיע. ב- 02:00 התקשרה שוב, הובטח לה שס. תבוא, אך זה לא קרה. ב- 05:00 היא צלצלה לאחת הדודות, שלא הייתה בעיר הנדונה, וזו התקשרה לס. "והיא באה ממש מהר" (ש' 18). ס. ראתה אותה בוכה, וק. אמרה לה שס. בגדה בה, וזו הכחישה. ס. רצתה להישאר אתה, והכניסה אותה להתקלח. כאשר ס. רצתה ללכת, ק. פחדה להישאר לבד, איימה להזמין משטרה ואכן המשטרה באה "סתם".

ק. סיפרה על כך, שס. שיתפה אותה במה שבאמת קרה עם הנערה, וכי הן "שכבו", משמע - הבגידה התרחשה. כאשר התקשרה ק. אליה בלילה, בעצם ס. כלל לא הייתה אצל דודה כלשהי, כי אם בבלוי עם אחרות, ו"בגלל זה היא לא חזרה אליי הביתה שהייתי צריכה" (ש' 40).

באמרה זו אין פירוש לתהייה, מדוע לאחר הטלפון של 05:00 מיהרה ס. להגיע לבית, אחרי, שקודם לכן הבטיחה אך לא עשתה כן. לא ברור, אילו דברים הקנו לצורך בהגעתה ממד של בהילות, מתוך תכני האמרה.

באמרה זו, ובדומה לעדויות סביב אירוע 076 המשטרתי, מאותו בוקר, יש נרטיב שונה להתרחשות שמתחת לבית ולבכי על המדרכה, כזה, שאינו מאזכר אונס או שקשור בכלל לנאשם.

ניתן הסבר פוזיטיבי וברור לטעמי הזעקת ס. לדירה השכם בבוקר, וכמסתבר - זה נעוץ במערכת היחסים עם ס. וברצונה של ק. שהיא תגיע לדירה, בין כדי ליישב ההדורים, ובין כדי לוודא, שס. אינה מבלה עם אחרות, לאחר עזיבת הבית. זאת - לאחר שבמהלך הלילה, בשיחות טלפון, הבטיחה ס. להגיע, אך נמנעה מכך. שוב - ללא קשר לאירוע כלשהו עם הנאשם.

עדותו וגרסתו של הנאשם

מאחר, שלגבי אירוע הליבה, למעשה - אנו ניצבים בפני "מילה מול מילה", בהיעדר ראיות ישירות או פורמזיות אחרות, להתרחשות בדקות הללו, אציג, כבר כעת את גרסת הנאשם, אשר הפער בינה לבין זו של המתלוננת - הוא בליבת ההכרעה הנדרשת.

גרסת הנאשם נמסרה בחקירותיו במשטרה, ובעימות שנערך עם ק., וכמובן - בעדותו בביהמ"ש בפנינו.

בחקירה מ- 11/12/18 (ת/4) - סיפר על ההיכרות עם ק., והאירוח בבית בנות הזוג ושלא קרה שום דבר ללא הסכמה. הוא ישן אתה ביחד לילה אחד, ו"קרה מה שקרה". היא עצמה ביקשה שישים קונדום, (מהארון שלה ליד המיטה), הוא ניסה "לעשות" ו"לא עמד לי", והיא כנראה נעלבה ואמרה להפסיק. הוא אכן הפסיק ויצא מהחדר. לדבריו - חזר לחדר לשאול אם הכל בסדר, אך, היא אמרה שצריכה להיות לבד, והוא ואחיו עזבו את הדירה.

לגבי האירוע המיני - נמשך רק כ- 2 דקות, כשהוא עם הקונדום שלה, ולאחר קטע מקדים, שבו נשכב לידה במיטה, והתנשקו. הוא זה שביקש לשכב לידה בתחילה, והיא הסכימה. הכחיש כל שימוש בכוח או הורדת בגדיה של המתלוננת. היא עצמה התפשטה ביוזמתה. הוא ראה בעצם בקשתה, היזומה, להבאת הקונדום, משום אינדיקציה לרצונה לקיום המגע. הכחיש שהגיע לסיפוקו בתוך הקונדום, ומאחר שלא הגיע לזקפה מלאה, גם לא "גמר", והוציא את הקונדום ללא שפיכה. הוא חדר אליה, אמנם, אך "עמד חצי כזה". הנאשם אמר, שאולי בתחילה היא נהנתה, אך, במהלך האקט - לא, משום שלא הצליח להגיע לזקפה. התנוחה הייתה שהיא על הגב והוא מעליה. לשאלת החוקרת, מעריך את הזמן הכולל שהיו יחד במיטה ב- 3 דקות. כשאמרה להפסיק מיד חדל ויצא מהחדר.

הנאשם אמר שלא ממש נמשך מינית לק. אלא "קצת". לשאלה מדוע, אם כן, ביקש לקיים עמה מגע השיב "היא נפרדה מחברה שלה. והיא עשתה טוב בשבילי אני רציתי לעשות לה גם טוב" (ש' 128). אח"כ הגדיר, שהיא הייתה, לפני תחילת האירוע "עצובה". לגבי נטיותיה של ק. הוא טוען שאמרה לו שאוהבת גם גברים וגם נשים. הוא נזכר, שבתחילת המגע המתלוננת הביעה חשש שאחיו, בסלון, ישמע מה קורה ביניהם, אך, הוא הרגיע שהאח לא ישמע כלום, ובאותו שלב השניים רק התנשקו. מעריך את כל זמן השהייה המשותפת בחדר ב- 10 דקות.

בחקירה מיום 14/12/18 (ת/6)-הוא הסביר, שהסתתר מהשוטרים, בעת שבאו לעוצרו, כי חשב שמדובר במשטרה צבאית, בשל אי התייצבות למילואים. הוא שב והכחיש את האונס המיוחס לו וטען שמדובר בשקר, וכי הוא בהלם מאז מעצרו.

הנאשם השיב בחיוב על השאלה האם התכוון שיקרה ביניהם משהו מיני כשביקש לישון עמה, לאחר שבועיים לערך שבהם ישן בסלון. הוא הסביר, שבשל הפרידה מס., הייתה ק. "מאוד עצובה... ואני באמת רציתי להביא לה יחס קצת". הוא שב על גרעין גרסתו, בדבר הסכמתה שישכב לצידה, על התנשקות, ועל כך שהיא "זרמה" אתו. לאחר שק. נהייתה "חרמנית", היא ביקשה שיביא קונדום מהשידה. אולם - הוא נתקל בקושי להמשיך ביחסי מין, משום ש"עמד לו"

רק כדי "חצי או שלושת רבעי". מסביר זאת בכך, שהיא לא ממש הלהיבה אותו מבחינה מינית, וסירבה לבקשתו "למצוץ" לו, ולמרות זאת, לאחר עטית הקונדום, הם שכבו, אך, זה לא היה נפלא כלל, ושניהם לא ממש נהנו. אחרי שתיים-שלוש דקות איבר המין שלו "לא עמד", והוא הוציאו, כדי לנסות להגיע לזקפה, והציע לשנות תנוחה, אך היא אמרה ש"כבר לא בא לה". הוא קם, אמר שזה בסדר והכל טוב, ויצא מהחדר. הוא לא הגיע לסיפוק - ולא "גמר". הכחיש, לשאלות החוקרת, שימוש באלומות, יריקה על ק., או שפיכת תכולת הקונדום עליה. היא מצדה, לא התנגדה, לא שרטה או נשכה, והסימן היחיד לאי רצון שלה היה בהתחלה, עת חששה שאחיו ישמע משהו מהסלון. בשלב שבו היא "התבאסה" ואמרה ש"כבר לא בא לה", אחרי 2-3 דקות, הוא לא המשיך, וממילא בזמן זה כבר לא היה "בתוכה", ועסק בהורדת הקונדום, שאותו אח"כ הניח ליד החלון "אפוא שתולים כביסה".

ייתכן שאחיו העיד על שמיעת קולות של הנאה מתוך החדר, וזה אפשרי בשלב הראשון, בהתחלה, כאשר היא הייתה עדיין "חרמנית". לאחר 3 דקות, כבר "התבאסה" מכך ש"לא עומד" לו.

הוא התבקש לשער מדוע ק. בחרה להתלונן אחרי זמן כה רב. הנאשם קושר זאת לכך, שהשקר החל למעשה מהיום הראשון. ס. התקשרה אליו למחרת האירוע והאשימה אותו שאנס את זוגתה, ושאלה אם זה היה כדי "להחזיר לה", לס. עצמה, על אירוע הבגידה שהוא ואחיו חשפו, ובעטיו היא הניחה לו ולאח להישאר בחוץ בלילה, והם לא יכלו לעלות לישון בדירה. לא התחוור כיצד בדיוק הנאשם קושר בין התלונה, לאחר כשנה, לבין אירוע הבגידה לכאורה, בזיקה לס. דווקא, אך זו התזה ששטח בחקירה. לדבריו - מאז צהרי אותו יום, לא היה קשר בינו לבין מי מהשניים, וכאשר ק. ביקשה שלא יתקשר עוד, כיבד זאת, והודה על העזרה לו ולאחיו.

הנאשם מכחיש, בתחילה, כי ס. ניסתה להתקשר אליו רבות, וללבן דברים, וכי הוא "סינן" אותה, אך, אח"כ אמר שיתכן שכך היה כי לא רצה ש"תחפור" לו, ולא משום שחשש להתעמת אתה.

הוא פירט לגבי השיחות שלו עם אחותו ל. אודות האירוע ומה סיפר לה, והאם ידע כי היא שוחחה על כך עם ק. או עם ס. אין לדברים הללו חשיבות להכרעה.

הנאשם מאשר, ששיקר לאחיו, כאשר זה שאלו איך היה. הוא לא רצה לחשוף את מה שראה ככישלון מיני, ולכן אמר שהיה טוב. משמע - כשהאח העיד ברוח זו, אמר אמת, שהרי כך הנאשם סיפר לו.

הנאשם שיתף החוקרת בתחושתו, שלאחר שאנשים שמעו מפי ק. ומפי ס. את השקר הראשוני, אודות האונס, סמוך למועד דאז, ק. נסחפה עם הסיפור הבדוי, ותכננה לחושפו, כביכול, לאחר זמן רב, כאשר כבר לא יהיו "הודעות או שיחות", שיסתרו גרסתה, ושברקע הדברים אישיותה של ק. שבעיניו היא "פסיכופטית ומשוגעת". הוא לא היה בשום אופן מזיק לה ואונס אותה, כאשר היא דאגה לו, אירחה אותו בביתה, ואפילו בזמן המעצר בבסיס, תחת פיקודה, הם היו ביחסים טובים.

עדות של הנאשם בביהמ"ש - ע"ה 1 (ישיבת 16/5/22 מעמ' 421):

הנאשם סיפר, בחקירה הראשית, שהוא בן 27, נמצא בישראל מזה 7 שנים, והגיע מצרפת כדי לגור בישראל ולשרת בצבא. לאחר שנה הצטרפה אחותו הצעירה יותר, ואחיו הגיע אח"כ, אף הוא - כדי להתגייס. את ידיעותיו בעברית רכש אחרי הגיוס בקורס במסגרת הצבא.

סיפר על משפטו, שבעטיו נכנס למעצר בבסיס, משום שלא היה מגיע בזמן למטלותיו הצבאיות (כמסתבר - הוא שירת

בבסיס אחר. רק לצורך המעצר הגיע למקום שירותה של ק. שם הכיר את ק., שהייתה המפקדת שלו, והתיידדו, על רקע השפה המשותפת - צרפתית. לדבריו - שיתפה אותו בכך, שהיא דו מינית, ובעתיד חפצה להקים משפחה עם גבר, וכי הקרבה לנשים כעת היא זמנית. פירט אודות ההזמנה לבוא ולגור בדירה, תחילה - אחיו, ואחרי שחרורו מהמעצר (שארך 10 ימים), גם הוא הצטרף. התיידד גם עם ס., שהייתה אז בת זוגה של ק., והיו מבליים יחד. תיאר את מסיבת יום ההולדת של ק., אשר כללה אירוח חברים, שתייה, ואף סמים, ותיארך זאת ליום 17/8 (יום ה').

העד חזר על סיפור גלוי הבגידה של ס. בזוגתה ק. עם אותה נערה העובדת בתחנת הדלק, ועל כי שיתף בכך את ק. ביום ששי. הוא הזהיר את ק. שתבדוק עם מי היא יוצאת, לאור אירוע זה. באותו ערב ק. טלפנה, שיתפה שנפרדה מס. וחשה לבד, וסביב חצות הוא ואחיו הגיעו לדירה. הם שוחחו עד בערך 05:00. ק. אמרה שסיימה את הקשר עם ס. ולא תחזור אליה, ובתחילה דיברה עליה בשלילה וקיללה, ואח"כ האוירה השתפרה והיו "יותר צחוקים".

הנאשם הוסיף ותיאר את לכתה של ק. לחדר, כניסתו אח"כ ומבוקשו לשכב לצידה, הוא סיפר את הפרטים, אשר כבר אוזכרו לעיל, ושמשקפים את גרסתו לאירוע, אשר במהלכו עטה קונדום, לבקשתה, ושאותו הוציא מהמגירה. סיפר על הזקפה החלקית בלבד וניסיונותיו "להעמיד" את האיבר. הנאשם תיאר שיח, לאחר שכבר יצא מהחדר, כתום האקט הלא מוצלח, וכשהוא חזר לחדר, כדי לברר האם היא עצובה, וזו אמרה לו שחפצה להיות לבד. לכן - הוא ואחיו עזבו את הדירה. הניח את הקונדום בסלון, או על השולחן, או "אפוא שתולים כביסה", אינו זוכר במדויק. כבר היה אור יום בחוץ - "קצת שמש". השניים הלכו לים, ואח"כ ק. שלחה הודעה שלא יתקשר אליה יותר.

הוא תהה מדוע ק. חפצה לנתק הקשר, אך כיבד זאת. חשב שהיא כועסת על כישלון האקט המיני, או, שרוצה לחזור לס. וחוששת שזו תגלה על האירוע המיני אתו, ומכל מקום - היה אסיר תודה על האירוח וכך השיב לה. מאז - לא דיברו השניים. למחרת ס. התקשרה אליו וטענה שהוא אנס את ק., והוא הכחיש זאת, וס. אמרה שאם ק. תתלונן יאמינו לה, כי "במשטרה בישראל מאמינים לבחורות".

פרטי השיחה פחות חשובים - ברור, עם זאת, שבעיתוי זה, ס. הייתה מודעת לטענת ק. על כי נאנסה בידי הנאשם.

הנאשם סיפר על נסיבות מעצרו לאחר זמן רב, ועל תחושותיו אז, ובחקירות המשטרה. כמו כן - על קשייו עם השפה בחקירה. הפירוט - אינו רלוונטי.

הנאשם הכחיש שאמר לק. שבא לארץ כדי לחמוק מהסתבכות פלילית בצרפת, כפר בקריעת בגדיה של ק., או בריקה עליה. סיפר על חיו בצל החקירה וכתב האישום, על עבודותיו לפרנסתו, ועל נישואיו, כאשר הזוג מחכה ללידת תינוקת.

העד השיב לתובעת, עו"ד קדוש בחקירה נגדית. אציין רק תשובות שמקדמות את דיונונו כעת.

העד אמר, שמתוך ששירת בבסיס סגור, בסך הכל, יצא לו לישון בדירת ק. רק כ- 3 לילות, אולי רק 2, פחות מזמן שהייה של אחיו צ. שם. לעיתים נהג ללון בת"א, ולהגיע לשם מהדרום, אם יצא לחופש. הוא הגדיר בחקירתו שגרו בדירה כשבועיים, בתור תיאור כולל, ולא כפירוט מדויק של מספר הלילות בהם ישנו שניהם בסלון אצל ק. וס. הוא לא ייחס חשיבות רבה לפרטים אלה כשנחקר, וממילא - לא ראה בזמנו משמעות לכל האירוע - שכב עם בחורה ו"לא הלך". לא מעבר לזה. היה זה בתקופה שבה היה בפרידה מחברתו דאז, כיום אשתו.

העד מאשר, שהתפתחה ידידות, ושהוא העריך את המחווה שלה בהזמנה לבוא ולגור בדירתה. אין הוא מאשש את מה

שהשתמע מנוסח המענה לאישום, מטעם סנגוריו, כאילו ראה עצמו חייב למלא אחר דבריה, גם אחרי השחרור מהמעצר, בשל יחסי פקוד-מפקדת, ששררו. מאוחר יותר הוא מעט מתפתל בניסיון ליישב בין המענה לבין עדותו, והרושם הכללי הוא, שלא היה ממש בהצגת הקשר בין השניים, בשלב ההזמנה להתארח בדירה, כמעין "כפייה פיקודית". הוא הבין היטב שמדובר במחוות רצון טוב ועזרה, מטוב ליבה של ק. וללא קשר להיותה מדריכת הכלואים הממונה עליו בעת המעצר.

הנאשם אמר, שלמרות שק. שיתפה אותו בקיומה של בת הזוג, אותה עת, היא גם אמרה, שיש מישהו בבסיס שמוצא חן בעיניה, ואולי "תלך איתו" ותעזוב את ס.

העד אמר, שרוב הביקורים בדירה היו כדי לשהות במחיצת אחיו. הוא לא בא כדי להיות עם ק., אולם ראה בה ידידה קרובה והיא "נכנסה לי ללב". הוא הכיר לה תודה, קנה לה מתנת יום הולדת, ובאמצעיו הלא גדולים השתדל לשלם אם הלכו למסעדה, ורצה להעניק לה מתנות ככל שיכול היה להרשות לעצמו, וחש אסיר תודה לה.

העד אומר שהבין שאותו "שקר" תפס תאוצה לאחר שס. האשימה אותו בכך, וגם ראובן, בעל קיוסק הסמוך לבית, סיפר ששמע על כך, והבין שמעגל האנשים ששותפו, במה שהוא הגדיר כשקר - רחב.

התובעת חקרה את העד אודות פרטי האירוע המיני. אין חידושים מיוחדים במה ששמענו. העד הטעים, שק. הייתה בהתחלה עצובה וכעושה על מה שקרה עם ס., אך אח"כ התחילה לצחוק, אולם, לדעתו, בתוכה פנימה המשיכה להיות עצובה.

הנאשם סיפר על הלך רוחו, כאשר נכנס לחדר וביקש לשכב לידה. התירוץ היה שלא נוח לו בספה. לאמיתו של דבר - חשב ורצה ליזום קשר מיני עמה (עמ' 481-483). הוא ידע שק. עצובה בשל הפרידה מס. ורצה לנצל את "ההזדמנות", לאחר שקודם לכן היא הייתה בקשר זוגי רצוף.

הוא מאשר, שלא היה מצב של בקשה ממנו לשכב עמה והסכמה שלה מנגד, אלא, הדברים התפתחו באופן טבעי, וכי היא "זרמה" אתו, לאחר שהחלו להתנשק, כשנשכב לידה, וחש שהיא נענית לו. היא רק רמזה שלא נוח לה שצ. יכול לשמוע מהסלון, אך, לא התנגדה להמשך המגע הפיסי. הוא הרגיע אותה שלא יעשו רעש. הקטע שבו ק. ביקשה להפסיק, ואף הוא כבר "התייאש" מהאקט המיני, היה לאחר אותן 2-3 דקות שחדר לתוכה, וכאשר הוריד את הקונדום וניסה להגיע שוב לזקפה. בעת האקט עצמו לא התבקש להפסיק ולא חווה כל התנגדות. לדבריו - במשטרה אולי הובן שלא כהלכה לגבי המקטע הראשוני, כאשר ק. חששה מהרעש ומהאח בסלון. מדובר בהצפת אותו חשש ולא בסירוב להמשיך בהתגפפות ביניהם.

התפתח שיח סביב השאלה מדוע לא הצליח הנאשם באקט המיני. האם נתקף חרדה כי היא הייתה המפקדת שלו? האם, כגרסתו, הסיבה המשמעותית הייתה שלא נמשך אליה מספיק במישור הפיסי. אין להסבר "האמתי" משמעות רבה.

הנאשם לא יכול להעריך ברמת דיוק גבוהה את משך הזמן שהאירוע נמשך. לזיכרונו - הנכון יהיה לומר שחלפה כרבע שעה, ולא יותר, מעת שנכנס לחדר ועד שיצא. ייתכן שמדובר בחצי שעה, אך בוודאי לא בשעה. אולם - החדירה אליה לא נמשכה יותר מ- 2-3 דקות.

העד מאשר את רוח הדברים בעימות שנערך עם ק.. הוא אכן תכנן וקיווה לשכב עמה, והיא "זרמה" אתו, והשיבוש בתכנית בא משום שלא הצליח לקיים את המגע המיני כפי שקיווה, ולא בשל סירוב או התנגדות מצדה. מדובר בגרסה

שקרית שק. העלתה אח"כ, והוא משער שזו קשורה לרגשי אשמה על כי בגדה באמונה של ס. כאשר שכבה עמו, ואי יכולתה לקחת אחריות על המעשה. הוא מעלה גם השערה שהדבר נובע מבעיות נפשיות או משיקול כספי כלשהו. מה שהוא בטוח בו - שמדובר בשקר גמור. לא היה אונס. הוא נשאל מדוע, אם כן, התלוננה לאחר שנה וארבעה חודשים, זמן רב אחרי תום הקשר הזוגי עם ס., ואין לו תשובה ברורה על כך (ואע"כ, את המובן - מבחינתו הוא גם לא אמור לדעת את הסיבה לכך. זו שאלה משמעותית, אך לאו דווקא כזו המונחת לפתחו).

העד שב ומאשר, כי לא היה שום ריב וסכסוך בינו, או בין אחיו, לבין ק. או ס., וכי הוא העריך את העזרה שקיבל ואת האירוח. אין שום סיבה, במישור זה, שיעלילו עליו אונס חמור.

הוא נשאל, וחוזר ומתאר, באורח ברור, שמבחינתו, ניסה לנצל את המצב של הפרידה והתסכול של ק. ממה שקרה עם זוגתה, כדי לייצר סיטואציה שבה הוא "מנחם" אותה, ועוזר להתגבר על העצב, ולתת הרגשה טובה שהיא רצויה ונחשקת. הוא סבר שזה יעשה לה טוב, ולא ראה פסול בניצול מצבה, כפי שפירש אותו.

לאחר שיצא מהחדר, הוא לא סיפר לאחיו על הכישלון, ולהיפך - אמר שהיה טוב, ואז שב לחדר, וראה שלק. יש "פרצוף מבואס". שאל אם היא בסדר, ונענה שכן, אך היא רוצה להיות לבד. את זה גם האח צ. שמע. מכחיש, שעם היציאה שלהם מהבית אמר לצ. שהיא חולת נפש.

ס. התקשרה אליו למחרת (יום ראשון), והאשימה אותו באונס. הוא זוכר את המעמד, שכן, באותו יום היו בים, והוא דרך על קיפודים ונזקק לטיפול רפואי.

הוא מסביר את אמרתו של צ. על כי שמע קולות מהחדר, עת התייחד שם הנאשם עם ק., בכך, שמדובר בקולות הנאה אך לא בצעקות או התנגדות. מגדיר זאת כ"קולות קטנים" (עמ' 521). לאחר מעשה הוא שיקר לאחיו באומרו שהיה טוב ולא סיפר לו את האמת.

הנאשם מבקש לדייק ולהדגיש, שבפעם הראשונה שבה ק. הביעה הסתייגות - לא הייתה בקשה להפסיק אלא רק חשש שאחיו ישמע משהו. בפעם הנוספת - מדובר בבקשה שלא להמשיך - זו כובדה, בשלב שבו כבר לא היה בתוכה, וגם אז - אין מדובר בדרישה להפסיק, אלא לא להמשיך. קודם לכן - הכל היה בהסכמה וב"זרימה", לרבות הבקשה לעטות קונדום, אשר באה ממנה וביזמתה, תוך הכוונתו לקונדום שהיה במגירה.

המשך החקירה - לגבי פרטים מדויקים של האקט המיני - לא הוסיפה מידע משמעותי.

הנאשם אינו יודע להסביר מדוע השתמע מתשובתו על האישום שהיה רק ניסיון לקיים יחסי מין, ולא אושר, אז, שהייתה חדירה אל המתלוננת, אך, בפועל - הוא חדר אליה, חרף זקפתו החלקית בלבד, וחוזר על התיאורים שנתן קודם לכן בנושא זה. כוונת הסנגורים, כפי שהסבירו לפרוטוקול - שלא הייתה הגעה לפורקן, וכי לא התכוונו לכפור בחדירה עצמה.

העיוות במשטרה - ת/7, מיום 12/12/18:

הרקע שק. תיארה למגורי צ. ולעיתים גם של הנאשם אצלה - זהה למה ששמענו, והנאשם מאשרו.

ק. טענה, כי כניסת הנאשם לחדרה הייתה בתואנה של צורך לסור לשירותים, אך הוא מכחיש זאת. הוא נכנס על מנת

לשכב במיטתה. ק. טוענת שאמרה לו שזה לא מתאים, ושנימקה זאת בקשר עם ס. אך הנאשם אמר לה שממילא זוגתה בגדה בה. היא מעירה שהנאשם הוא זה שחשף בפניה את הבגידה, ושס. אישרה בפניה את הדבר. השניים חלוקים בהקשר למתן ההסכמה למגע הפיסי וחזרו על הגרסאות הקוטביות, הידועות לנו.

הנאשם העלה השערה, שק. יוזמת את העלילה השקרית, משום שס. שבה הביתה וראתה את הקונדום, וק. לא רצתה לקחת אחריות על מה שעשתה. אין לו הסבר מדוע, אם כן, הושתה התלונה "שנה וחצי", כפי שמטיחה בו המתלוננת.

התפתח שיח בין השניים סביב מה סופר, בידי ק. או ס., לאותו "ראובן מהקיוסק" ומה הוא שיקף על כך בשיחתו עם הנאשם, לימים. אותו ראובן לא אותר ולא העיד, מדובר בעדויות שמיעה, ואין לדברים משקל.

הנאשם אמר ששכח את הקונדום על שולחן ולכן ס. ראתה אותו, ואין זה נכון, כטענת ק., שלקח אותו עמו.

ק. טוענת שכל השכונה שמעה אותה מקללת וצורחת. לא ייתכן שצ. לא היה ער למתרחש באמת. הנאשם מצדו מוסיף, כי כאשר ביקש ממנה לישון אתה, כבר פיתח תקווה שיקרה ביניהם משהו.

השניים מטיחים זה בזו את גרסאותיהם, כאשר היא עומדת על כך שאנס אותה ואילו הוא מכחיש לחלוטין וטוען שמדובר בשקר. אין פרטים חדשים, בעלי משמעות, שהתווספו בשלב זה.

עדוטה ואמרותיה של ס. - בת הזוג דאז

ההגנה הגישה את אמרתה של ס., מיום 12/12/18, **נ/18** - בה סיפרה שהקשר הזוגי עם ק., שארך שנתיים, הסתיים חצי שנה טרם גביית האמרה.

בעת הרלבנטית, אחרי שבוע שהנאשם ואחיו ישנו בדירתן, הן רבו והיא עזבה ליומיים, וישנה אצל דודתה. בלילה, סביב חצות, חייגה אליה ק. ושאלה אם יש מצב שס. תגיע אליה, וזו השיבה שתנסה להגיע ברגל. אולם - רק בבוקר, בערך ב- 09:00, דודתה לקחה אותה, ואז פגשה את ק. מתחת לבניין, כשהיא בוכה. לשאלתה מה קרה, אמרה שהנאשם "**תפס אותה בכח ואנס אותה**". היא ניסתה להרגיע, העלתה את ק. לדירה, קילחה אותה, ואת כל מה שהיה בבית וקשור אליו - זרקה. מדובר גם בבגדים שק. לבשה. לא היה שום דבר קרוע. ק. הייתה במצב נפשי של חרדה - רעדה ובכתה. לדבריה - האונס התרחש לאחר שיחת הטלפון בחצות, שאז לא שמעה שום דבר חריג מזוגתה. על האונס שמעה לראשונה מש., שאמרה לה, בשיחת טלפון בבוקר, כי הנאשם אנס את ק. אך היא לא האמינה, וייחסה את דברי ק. לרצונה להניע את ס. למהר ולהגיע אליה.

ס. סיפרה שראתה בדירה עטיפה של קונדום, מתחת למיטה, בעוד שלהן לא היו קונדומים בבית בכלל. ק. אמרה שהנאשם זרק את הקונדום החוצה מהחלון. היא עצמה לא ראתה את הקונדום על הגג שמתחת, אף שהסתכלה החוצה מהחלון.

היא ניסתה לחייג הרבה לנאשם, אשר סינן אותה, אולם, השיב להודעה שלה וכתב בנוסח של "אני מצטער זה לא היה בכוונה". היא לא כתבה לו מאומה על אונס או יחסי מין, והתנצלות זו באה, לדבריה, רק בתגובה להודעה שלה בסגנון "איך יכולת לעשות את זה". אין ביכולתה לשחזר ההודעות משום שהיה זה מכשיר ישן שאותו מכרה.

העידה בנוסף על התכתבות בין ק. לאחותו של הנאשם, ל. - אשר התנהלה בפייסבוק.

באמרה שנגבתה מס. ביום 28/11/17 (הוגש במסגרת נ/17), היא נחקרה באזהרה בקשר לעבירת מין, לכאורה, כלפי הנערה הקטינה שעבדה אתה בתחנת הדלק. אמרה זו נקשרת, מבחינת המועד הרלוונטי, לאותה "בגידה" בק., אשר ס. הגדירה כארוסתה ובת זוגה. היא תיארה את האירוע האינטימי שהיה לה עם הנערה, בלילה, בדירה של ק. וס., וציינה, שלשאלת הנערה מה עם ק., הסבירה, שהן בפרידה, והיא לא מעניינת אותה ושתפסיק להזכיר אותה. הגיעו ידידים (כמסתבר - הנאשם ואחיו), אך, היא לא פתחה להם את הדלת, והם הלכו. הנערה עזבה את הדירה סביב 07:00, וכאשר ק. הגיעה, ה"ידידים" סיפרו לה שראו את עובדת תחנת הדלק עוזבת את הדירה בבוקר. ק. ביקשה את הטלפון של הנערה כדי לברר עמה מה קרה, והשתיים שוחחו.

באמרה זו מאשרת ס. את סיפור "הבגידה", אשר חשפו הנאשם ואחיו בפני ק., ואשר הניע את הריב בין בנות הזוג.

עדוּתָה של ס. בביהמ"ש - מיום 18/10/21 (מעמ' 341):

היא סיפרה שקיבלה שיחה מש., בערך בשעה 09:00, וזו אמרה שהנאשם אנס את ק. וכי שמעה זאת מק., כשהיא בוכייה. אותה עת היא חשבה שזה שקר של ק. על מנת לגרום לה לבוא הביתה אחרי הריב. ס. אמרה שממילא התכוונה לעבור בבית לקחת בגדים, ואז תשוחח עם ק.. אולם - ש. התקשרה שוב ונשבעה שמדובר באירוע אמתי, ואז היא נסעה עם דודתה לדירה. ק. הייתה למטה, בחרדה, בכתה ללא הרף, ולא אפשרה לס. להתקרב אליה. הן עלו, ואז סיפרה לה ק. את שאירע. היא סיפרה על אונס מצד הנאשם. הוא חנק אותה ואנס אותה בכוח. העדה הכניסה את ק. להתקלח, וזרקה את בגדיה, יחד עם החפצים של הנאשם ואחיו. היא ראתה עטיפה של קונדום מתחת למיטה, כאשר סידרה את המצעים. היא זרקה גם את העטיפה. ק. הסבירה שהקונדום שייך לנאשם ושהוא זרק אותו מהחלון. היא הסתכלה אך לא ראתה אותו על הפרגולה שמתחת לחלון. חברתה הייתה כל העת בבכי וחרדה ואמרה "**שהיא שונאת את עצמה...** **ושלא לגעת בה**" (עמ' 347 ש' 29). העדה ניסתה להתקשר לנאשם, ובהודעה שכתב לה בתשובה לשאלה מדוע עשה דבר כזה, השיב שהוא מצטער, או משהו ברוח זו. את הטלפון הנדון מכרה לאחר האירוע ואינו ברשותה.

העדה נחקרה נגדית בידי הסגורית עו"ד קסנטיני.

ס. אישרה, שאירוע המפגש במדרכה היה היחיד מסוג זה. לא היה מקרה נוסף. משמע - כל הגרסאות סביב אירועי אותו בוקר (לרבות העדויות באזהרה שלה ושל ק. וכן - ראיות אירוע משטרה 076), עוסקים באותה התרחשות ובאותו בוקר, חרף ההבדלים המשמעותיים בין הנרטיבים השונים.

העדה מבחינה, בברור, בין מסיבת יום ההולדת לק., לבין הלילה שבו התרחש האירוע הנדון, ובשום אופן לא מדובר באותו ערב.

העדה מאשרת שהיה רק מקרה אחד שבו קילחה את ק., וזה המקרה הנדון. אין בפיה הסבר מדוע לגבי אותו בוקר הוצג תרחיש שונה לחלוטין בדו"ח 076 ובעדויות שנגבו בנ/17.

עם זאת - ס. הסבירה, שבהמשך אותו בוקר, ובאותו יום, סיפרה לק. שהיא הייתה עם בחורה אחרת, אולם, היה זה לאחר המפגש במדרכה והמקלחת לק.

אציין, שבעמ' 363 יש אי הבנה בחקירה הנגדית. עולה כאילו הייתה שיחת טלפון בין ק. לבין ס., שבה ביקשה מחברתה להגיע הביתה ללא אזכור של אונס. למעשה - השיחה הנדונה הייתה לפני האירוע הנטען, כלומר בין חצות ל- 02:00, והיא קדמה בזמן לאונס הנטען. כך מתאשר מעדויות ק. והנאשם כאחד.

על אירוע המשטרה 076 ביום 19/8/17 (השעה הנכונה - 11:30, בפרוטוקול נכתב 23:30), סיפרה ס. שאינה זוכרת זאת כלל, וכי מעולם לא הרימה יד על ק., ואם בכלל - ק. הייתה זו שהרימה עליה יד.

ס. שבה ואומרת, שלעת המפגש במדרכה, בגדי חברתה היו שלמים ללא קרעים. הגעתה לדירה הייתה כחצי שעה לאחר שש. התקשרה, כלומר- סביב 09:30.

לסברתה, אותה דודה שהביאה אותה לבית ראתה אף היא את ק., אך זו נסעה מיד מהמקום (אין סימוכין על כי זו נחקרה ומסרה גרסה על האירוע).

בתשובה לשאלת הסנגורית, ס. אינה יכולה לאשר או להכחיש שכאשר הנאשם שלח לה הודעת התנצלות, כוונתו הייתה ל"הלשנה" על בגידתה ולא לאונס. היא רק שאלה אותו "למה עשית את זה" ולא התייחסה במישרין לאונס.

לשאלה מדוע העידה בנ/18 שתחילה לא האמינה לדברי ש. על כי ק. נאנסה, אמרה העדה, שסברה שהיה זה ניסיון נוסף של ק. לגרום לה, באמצעות ש., לחזור לבית, בהמשך לשיחות קודמות, ישירות בינה לבין ק., בלילה, שאז ק. ביקשה ממנה לשוב ואף אמרה שהכינה לה אוכל. ס. אמרה שבשיחות אלה הבטיחה לנסות להגיע אך לא עשתה זאת. לכן - סברה שמדובר במניפולציה ולא בהזעקת אמת.

לשאלת ביהמ"ש, העדה הבהירה, שזוכרת היטב, שאירוע המדרכה והמקלחת נקשרו לאונס הנטען, ולא לבגידה לכאורה, וכי חרף קיום שני נרטיבים שונים להתרחשות - לא היו שני מקרים נפרדים.

עדויות של צ., אחי הנאשם-ישיבת 31/10/22 מעמ' 468:

צ. היה נוכח בסלון בעת האירוע בחדר.

הוא סיפר, שהוא בן 23, מתגורר בצרפת, ובזמנו עלה לארץ כדי לשרת בצבא. הקשר עם אחיו הגדול, הנאשם - מצוין, וזה דואג לו כמעין אבא, בכל תחום.

מאשר את הרקע להגעתו למגורים בדירת ק. ו- ס. כפי ששמענו מכל מי שהעיד בנושא. היה זה למשך שבועיים-שלושה. תיאר את מסיבת יום ההולדת, כולל רעש והזעקת המשטרה בידי השכנים, מעצר אקסית (אחרת) של ק. על החזקת סם, והעד הפריד בין ערב המסיבה לבין ליל האירוע הנדון.

למעשה - הוא מצא מקום מגורים אחר ולא ישן בדירה, עוד טרם האירוע הנדון, ובסוף העדות הגדיר את עזיבת הדירה כ"כמה ימים" קודם לכן.

בלילה הנדון, ק. הזמינה אותם לדירה, משום שהייתה עצובה מהפרידה מס. ובגידתה בה. לאחר שהרגשתה השתפרה אחרי שישבו יחד זמן רב, היא הלכה לחדרה, אחיו נכנס לחדר, השניים שכבו, הנאשם יצא מהחדר, הם עשנו סיגריה והלכו. הוא רק שמע קולות "קטנות" כעין גניחה (שהדגים) מצידה של ק..

העד אומר, שראה קונדומים בחדר של ק., מספר פעמים, והיה זה במגירה מתחת לטלויזיה.

בעת חקירתו במשטרה לא ידע קרוא וכתוב בעברית ונעזר במתורגמן.

התובעת, עו"ד קדוש, חקרה את צ. בחקירה נגדית.

האח סיפר, שבאותם פעמים כשאחיו נשאר לישון אתו בדירה, והיה זה פעמיים-שלוש, הם ישנו בספה הגדולה בסלון. כל העת היו יחסים טובים וחבריים עם ס. ועם ק., וידע שהן בנות זוג.

בערב הנדון - לאחר שהוזמנו להגיע לדירה, משום שק. הייתה עצובה ונסערת מהפרידה ומבגידת ס., הם היו לבד בדירה. הוא הסיק שאחיו שכב עם ס. בחדר מתוך הקולות ששמע. כאשר הנאשם יצא מהחדר הוא נראה "מבסוט". רק מאוחר יותר באותו יום סיפר לו שהם שכבו. שאל את הנאשם איך היה, ונענה ש"היה כף". הוא לא סיפר על היעדר הצלחה לחדור למתלוננת.

העד אישר, שפרט לשמיעת הקולות וממה ששמע מאחיו, לא הייתה לו ידיעה על המתרחש בחדר. כאשר השניים היו בים למחרת, ק. שלחה הודעה לנאשם שלא ידבר אתה יותר.

עדות ואמרת החברה ש.-(אמרה **ת/9** מיום 5/12/18, עדות משיבת 4/10/21 מעמ' 301):

ש. הגדירה, באמרתה, את ק. כחברתה הטובה ביותר אותה עת, כאשר שירתו יחד "שבוע שבוע" בבסיס הדרומי, כמפקדות מעצר, וגרו באותו חדר במהלך שבוע התורנות שלהן.

היא הייתה מודעת לרקע להגעת האחים לגור עם ק. ועם זוגתה ס., והסבירה, שלק. היה לב גדול, וגילתה חמלה כלפי הנאשם ואחיו שהיו כעין חסרי בית אותה עת.

ק. סיפרה לה על האונס באותו יום, או יום אחרי כן. גם בטלפון וגם פנים אל פנים. מבחינת פירוט ההתרחשות - תיאור דומה, מתומצת, למה ששמענו מפי המתלוננת עצמה. העדה הציעה לק. לשתף בכך את י. המפקד שלהן, שהוא כדמות אב עבורן, אך ק. סירבה והעניין הושתק עד לזימונה לתת עדות במשטרה. ש. ידעה רק שק. שיתפה בכך את בת הזוג ס..

ש. אמרה, שלאחר מכן שיתפו בסיפור את המפקד י. אולם לא פירטה מתי בדיוק חשיפה זו התבצעה. היא לא זכרה את תגובתו על החשיפה.

עדותה בביהמ"ש עסקה, בתחילה, במסיבת יום ההולדת של ק., אשר קדמה בימים אחדים לאירוע הנדון כעת. אנו יודעים, לעת הזו, שמדובר בערב אחר, שהתרחשויותיו אינן חשובות לקורות הלילה המדובר. ש. מספרת שעזבה את הדירה, ביום ההולדת, על רקע כעס שהתגלע בינה לבין ק. סביב טיפול לקוי, לטעמה, בכלב שהחזיקו השניים, ק. ו-ס., בדירה. ייתכן שחזרה מאוחר יותר לדירה וישנה שם באותו לילה. אולם - מכל מקום, אין זה הלילה הרלוונטי לדיונו.

העדה סיפרה על שיחתה הטלפונית עם נ., החבר הקרוב של ק., ועל השערתה, שמא סיבת התלונה המאוחרת של ק. אודות האונס נעוצה בדרישה כספית כלשהי מצדה של המתלוננת. אין להשערותיה דאז של ש. משקל ממש.

לגבי החשיפה בפניה - שעות ספורות, לכל היותר, לאחר האירוע, היא זוכרת, שהמתלוננת סירבה בתוקף לבקשתה לשתף את המפקד י., דבר שהיא רצתה לעשותו מיד. המתלוננת הייתה נחושה בשום אופן לא להוציא החוצה את הסיפור, חרף השתדלותה ואף בכייה של העדה, ואף לא הסכימה שש. תספר לבן זוגה שלה. המתלוננת רצתה לעכל את הסיטואציה, ואז להחליט כיצד לנהוג.

העדה מתקשה לקבל, שלפי גרסת ק., היא הייתה הראשונה אשר ק. שיתפה והתקשרה אליה. לזיכרונה - השיחה הראשונה הייתה בבסיס עצמו (עמ' 371 ש' 4-7).

העדה התקשתה להאמין והתאכזבה מכך שהמפקד י. מייחס, באמרתו, חוסר אמינות להתנהלותה של ק. וסבור שהיא שיקרה בעניינים שונים. לדעתה של ש., חברתה הייתה אמינה ודוברת אמת. אינה מבינה מדוע י. חיווה דעה שלילית אודות ק.

ש. מתבקשת לדייק ולהיזכר בטענה, המועלית מפי ס., ולפיה מי שהתקשר אליה, בשעות הבוקר, לספר על האונס ולבקשה לבוא לדירה - הייתה ש.. אולם - הגם שהעדה מתחילה להיזכר בשיחה ברוח זו, היא סבורה (בטעות - אין לכך כל אישוש ואין בזה התכנות לפי הל"ז הידוע לנו), שק. הגיעה אליה פיסית לבסיס, אחרי שהיא כבר הייתה שם, ואז סיפרה לה, ובעקבות כך יזמה את הטלפון לס.. היא נזכרת בשיחה עם ס. ולפיה, רוח הדברים הייתה - (הנאשם) אנס את ק. בלילה הקודם ושעליה לבוא מהר, אולם, מתקשה למקם את השיחה, כחלוף השנים מאז, בזמן מדויק או בפרטים אחרים - האם קדמה לכך שיחת טלפון מק. או שמא זה היה כבר כששתיהן היו בבסיס. היא זוכרת בוודאות את הפרט של הסירוב, העיקש, לשתף את י., מפקדן דאז.

החקירה הנגדית נתקלת בקושי אובייקטיבי מסוים, משום, שהסנגורית סבורה, בטעות, שבאותו לילה קריטי ש. עצמה נותרה לישון בדירה, לפחות לזמן מה. נראה, שהיא מתכוונת למועד אחר (אירוע יום ההולדת?). העדה מבהירה, שאותו לילה היא יצאה עם חברים. מאוחר יותר שמעה מק. שגם ס. לא הייתה בדירה ונסעה לדודתה. על האירוע שמעה רק בבוקר מפי ק., ולו שמעה קודם לכן - לא הייתה מסוגלת לישון בלילה, והיא זוכרת שישנה היטב קודם למועד שבו ק. שיתפה אותה. העדה לא תכננה לשוב אותו לילה לדירת ק. או לישון שם, וממילא - לא הייתה שם עת ירדה ק. והתיישבה על המדרכה.

ש. אומרת שוב, שלדעתה שמעה את הסיפור לאחר שק. הגיעה אליה לבסיס, ואז רצתה מיד ללכת לי. המפקד. אולם, כעת, משנאמר לה שהיא זו שמיד התקשרה לס. להזעיקה, שוב אינה בטוחה, ויתכן, שקיבלה בעצם שיחת טלפון מק. ולא היה זה מפגש פרונטלי.

העדה נזכרה ששאלה את ק., שאותה הכירה כאסרטיבית, וכאחת "שלא סופרת בעיניים" ובתור "רולה", מדוע לא הרביצה וצעקה למנוע את האונס, ושמעה מפי חברתה על הקפיאה וחוסר היכולת לעשות משהו, אפילו לא לצעוק, ותיארה סוג של "נתק בראש".

בחקירה החוזרת השיבה לעו"ד קדוש, שלפי זכרונה, ק. אכן שיתפה אותה במפגש פיסית בבסיס, אך, לאור נושא שיחת הטלפון עם ס. מיד אח"כ, שוב אינה בטוחה בכך.

חומרי נ/1 - דו"ח פעולה 076 ועדויות שנגבו

האירוע המשטרתי נפתח ביום 10/8/17 סמוך ל- 11:30.

על פי הידוע כעת אודות מועד האירוע בדירה, מדובר אם כן, בשעות לפנה"צ המוקדמות שלאחר האירוע. ההתרחשות נסבה על מה שאירע בין המתלוננת לזוגתה ס., לאחר המפגש בשפת המדרכה, ההגעה לדירה והסיוע במקלחת.

ק. הזעיקה משטרה בטענה שס. זוגתה הרביצה לה. נפתח אירוע משטרתי שהוגדר כאלמ"ב. לאחר דקות ספורות ביקשה המתלוננת לבטל הגעת ניידת אך נמסר לה ששוטר יגיע בכל מקרה. לרס"ר שי קייסי מסרה המתלוננת (לפי הדיווח שלו) כי רק היה ויכוח בינה לבין זוגתה ס. (אשר לא נמצאה במקום). ק. אמרה שרצתה להפחיד את ס. כדי לגרום לה לצאת מהבית. לא נראו עליה סימני אלימות, והבית נראה מסודר ללא חריג.

נגבתה עדות משתיהן, דקות ספורות לאחר מכן, ומשהשוטר איתר גם את ס.

לדברי ק. הן נפרדו ביום ה' בלילה, וכשדודתה של ס. שמעה שהיא לא ישנה כל הלילה ביקשה מס. לבוא לבית ולשוחח עם ק. התפתח ריב מילולי סביב בגידתה של ס.. זו סירבה לעזוב הבית ולכן הזמינה משטרה כדי להפחידה, ואכן היא עזבה. הכחישה כל אלימות או אימים כלפיה, והיא לא חוששת מס.

לגרסת ס., כפי שנגבתה, דודתה התקשרה לומר שק. חפצה שהיא תגיע לדבר אתה לאחר הפרידה, אולם, ק. רצתה שהיא "תעוף מהבית", ומשסירבה עד אשר ישוחחו כשני אנשים בוגרים, איימה ק. להזמין משטרה, וכך עשתה. גם היא הכחישה אלימות או איום מצד ק.

הנה כי כן - בפנינו נרטיב שונה לחלוטין לאירועי הבוקר, וזה בא מפי שתיהן, בסמוך לאחר המפגש הראשוני על המדרכה ברחוב. אין זכר להזעקת ס. בשל אירוע האונס או אזכור של אירוע חיצוני כלשהו, מלבד הממשק בין שתי בנות הזוג.

מהיבט ההגנה וטיעוניה - עולה תהייה באשר למהימנות המתלוננת, גם בשל נכונותה, סמוך מאד לאחר האונס, לייצר תלונת כזב למשטרה ולהציג את ס. כמי שנקטה כלפיה אלימות, מה שכיום היא מאשרת כי היה שקרי. ובעיקר - מהיבט ההגנה, ניתן הסבר להזעקות ס. אל הבית בבוקר ולעלייה יחד לדירה, הסבר הבא מפי המתלוננת עצמה, בזמן אמת כמעט, והמחוזק בידי זוגתה, ואשר אין לו שום קשר, בוודאי לא מסבך, ביחס לנאשם.

נצטרך להתעמק ולשקול את נפקויות נקודה זו.

תובנות מתוך מכלול ראיות "המעגל המיידני"

בליבת המחלוקת העובדתית, המצומצמת, אך, הקריטית, מצויות הדקות הספורות, בתוך החדר, אשר לגביהן גרסאות שני הנוכחים - קוטביות. עדותה של המתלוננת, בפנינו, בדבר ההתרחשות במקטע זמן זה - ובדבר כפיית המגע המיני עליה - מציגה תרחיש אפשרי, מפורט ובעל פוטנציאל, אם יאומץ, להביא להרשעת הנאשם באינוסה. תיאורה של ק. את האירוע בתוך החדר אינו נסתר, מתוכו או בתכניו, בראיות חיצוניות או פורנזיות, והמתלוננת עמדה על ליבת האמור גם לאורך חקירתה הנגדית. התנהלותה של המתלוננת בעת מתן העדות, הבעתה ושפת הגוף שלה, כמו גם תגובותיה הספונטניות, והפגנת הרגשות, שהיינו עדים לה, לאורך שתי הישיבות, שבהן התייצבה בפנינו, לא העלו אינדיקציות של

חוסר מהימנות, באשר לתיאור חווייתה את אותם רגעים שבמחלוקת, ואולי להיפך.

אולם, ומשמרתי כל זאת, עדיין, השאלה המכרעת בתיקנו, תהא, האם אותה הגרסה שמנגד, ומכלול העובדות והנסיבות - חלקן הגדול אינו במחלוקת - אשר ההגנה נסמכת עליהן, יש בה, באותה גרסה, לטעת בליבנו ספק, אשר היוותרו יחייב תוצאה מזכה במשפט.

על פני הדברים - מתוך מכלול הראיות והעדויות של אותו מעגל מידי, נגזר נרטיב של ההגנה, אשר בכוחו להסביר את ההתרחסות בכללותה, ואת הנסיבות שסביב המקטע הקריטי, לפני ואחרי אותן דקות בחדר, באופן המתיישב עם גרסת חפות והמטיל ספק של ממש באיתנות התזה של המאשימה.

לא מדובר בתרחיש רחוק או דמיוני, אלא, במערך עובדתי ונסיבתי, שהיתכנותו אפשרית מאד, והתימוכין לו באים, בין היתר, מעובדות שאינן כלל במחלוקת, וכן - מפי המתלוננת עצמה, מפי עדת תביעה חשובה (בת הזוג ס.ו.), ומאמרות ודו"ח פעולה, שהאותנטיות שלהם ולו"ז עריכתם או גבייתם - ברורים לחלוטין (אירוע 076 וחקירת המשטרה נ/17).

הנאשם מצייר בפנינו גרסת הגנה השעונה על התסריט הבא:

א. הנאשם ואחיו מתארחים בדירת בנות הזוג. הם אסירי תודה על המחווה, אין למי מהם שום עילה או מוטיבציה לחפוץ ברעתן.

ב. מתבססת ידידות אמיצה בין בת הזוג ס. לבין האחים, בעיקר עם צ., ובשלב מסוים המתלוננת ק. חשה אפילו שמקומה בחיי ס. ובמוקד תשומת ליבה, נדחק מעט הצידה.

ג. יחסי ס. וק., אשר ידעו עליות ומורדות, וריבים, גם קודם לכן, מגיעים למשבר, עקב חשיפת בגידת ס. עם הנערה מתחנת הדלק, והדיווח על כך מגיע לק. מהנאשם.

ד. ס. עוזבת את הדירה, ק. נסערת, מתוסכלת, וכעוסה על הבגידה, אך, מנסה להשיב לבית את ס., באותו ערב גורלי, ומפצירה בה, סביב חצות ואילך, לשוב במהרה ולשוחח עמה, ואף מכינה לה אוכל.

ה. הנאשם, במודע, ובכוונת מכוון, חפץ "למנף" את מצבה הרגשי המסובך של ק., ולנסות להגיע אתה למגע מיני, בהסכמתה, ו"מנגן" על כך, שהשתיים בפרידה, חפץ "לנחמה", ואולי "לנקום" בס. על בגידתה במעין "בגידה נגדית" שנתפסת כעת כלגיטימית וכמיטיבה את הרגשתה של ס.

ו. המתלוננת, מתוך העצב, הכעס, התסכול, הבדידות, שלאחר הריב ועזיבת ס., ואולי מתוך תחושת נקם ו"להחזיר לס. על הפגיעה" מוצאת עצמה "זורמת" עם הצעתו של הנאשם, ומקיימת אתו מגע מיני. היא מקפידה לבקשו להשתמש בקונדום, שמצוי במגירת שידתה.

ז. האירוע המיני אינו מוצלח. לנאשם קשיי זקפה, ק. חוששת מנוכחותו הקרובה של צ., אינה נהנית מהאקט, ובשלב מסוים מבקשת שלא להמשיך, והנאשם נענה ועוזב את החדר.

ח. המתלוננת במצב רגשי בעייתי. האקט המיני, הלא מוצלח, לא שיפר את תחושותיה, היא "עצובה", חפצה להישאר לבד, והאחים עוזבים את הדירה.

ט. המתלוננת, אם מתוך שהתחרטה על ה"בגידה הנגדית", וחשה אשם, ואם מתוך כוונה מניפולטיבית גרידא, "ממנפת" את הסיטואציה, לשם הזעקת ס. לדירה, משזו לא נענתה קודם לכן לבקשתה לבוא, והיא מוסרת לזוגתה, דרך ש. או דרך דודתה של ס., שהיא נאנסה וזקוקה לעזרתה.

י. ס. מגיעה, ומוצאת את ק. ישובה על המדרכה. המתלוננת דבקה בגרסת האונס, ו"ננעלת" עליה, אולי כדי לעורר אמפטיה מצד ס., אולי כדי לתרץ את המגע המיני, שבעצם היה מוסכם, אולי כי חשה אשמה במעילה באמון זוגתה, ושמה ממניעים פנימיים אחרים או נוספים.

יא. לשיטה זו - כל המקטע שלאחר יחסי המין בחדר - הירידה למדרכה, הבכי, הזעקת ס., ושטיחת סיפור האונס בפניה - נובע מסיבוכי הקשר הזוגי של השניים, ומרצונה של ק. לזכות בחמלתה ובשובה של ס. אליה, מבלי להודות בכך, שנסחפה למגע מיני מוסכם עם הנאשם. ברוח זו - בשלב מוקדם, ואולי גם בהמשך, ס. אינה מודעת לכך שמדובר במניפולציה, ולכן, שולחת הודעת הטחה והאשמה כלפי הנאשם.

יב. לשיטה זו - הגרסאות שמסרו השניים, לרבות כמובן המתלוננת, בסמיכות לאחר האירוע - הן דו"ח 076 והן חקירת המשטרה נ/17 שיקפו את האמת. כל שהתרחש היה קשור, אך ורק, ליחסים הטעונים, דאז, בין ק. לבין ס.. לא בכדי אין אזכור של הנאשם, אלא, בהקשר חלקו בחשיפת הבגידה. בין שבשלב זה ק. ו- ס. מתואמות ביניהן, בין אם לאו - הן נתנו את אותם הסברים ואת אותה גרסה, בשתי ההזדמנויות הללו - וללא הפללה כלשהי של הנאשם.

יג. מסיבות שהנאשם רק יכול לשערן - מצב נפשי סבוך, רצון להשיג רווח משני, כלכלי או אחר, השתכנעות סובייקטיבית בכך שנאנסה, כדי להקל על מצפונה, או מטעם אחר, המתלוננת "ננעלת" על סיפור האונס, שכבר יצא החוצה (ראובן מהקיוסק, החברה ש. ועוד), דבקה בו, ולאחר כשנה פלוס, ובעקבות משבר נפשי ותסמינים, אשר קשורים אולי רק בעקיפין לאירועי אותו ערב - מחליטה להגיש תלונה על אינוסה.

כאמור - הנרטיב הזה, שההגנה אינה צריכה לשכנע באמיתותו הפוזיטיבית, אלא, רק לבסס את התכנותו ברמת נטיעת הספק בגרסה המפלילה, נשען, על אדני אמירותיה החד משמעיות, של המתלוננת, במסגרת פורמלית של גביית עדויות, אחת מהן - באזהרה, ובסמיכות זמנים לאירוע. בעוד שחומרי נ/17 מתוארכים לדצמבר, הרי, חומרי נ/1 הם מזמן אמת ממש - בשעות לפנה"צ של השבת הקריטית.

למעשה, ואין דרך מעודנת יותר לומר זאת, המתלוננת עומדת על כך, כיום, שהיא מסרה גרסאות כזב, בשני המקרים הללו, וכי דווקא גרסתה דהיום - המפלילה - היא הנכונה. מלבד הקושי הגדול לקבוע ממצאי מהימנות חיוביים, אודות הגרסה המפלילה, לאור שתי העדויות הלכאורה שקריות, באותו עניין, עולה תהייה, מדוע מסרה גם ס. בשני המקרים עדות דומה ואף זהה, שאין בה שמץ הפללה של הנאשם. בעוד שהמתלוננת מסבירה, וניתן לראות בכך הגיון, גם אם לא הצדקה לשקר, שלא רצתה בשעתו לחשוף לצדדים שלישיים נוספים את האונס שעברה, הסבר זה אינו מתרץ את התנהלותה של ס.

אם ס. שיתפה פעולה, באירועי 076 ו- נ/17, עם המתלוננת, בהסתרה מכוונת של האונס, ובייחוס כל מה שקרה למערכת היחסים הזוגית בלבד, האם אין זה מטיל גם אור שלילי על מהימנותה, שלה, כאשר היא מעידה על כך, כיום, שחברתה שיתפה אותה מיד, ובאופן אותנטי וכנה, ובעת המפגש במדרכה, על כי נאנסה?

עדויות של הנאשם בביהמ"ש ואמרותיו - קוהרנטיות, וגרסתו לגבי הדקות הגורליות - לא השתנתה בליבתה. הניואנסים - אינם משמעותיים. לא נמצאו בדבריו אינדיקציות מפחיתות מהימנות, ובנקודות, שיכולות היו להוות קושי עבורו - לא נרתע מהצגה לא מחמיאה של הדברים, ביחס להתנהלותו. הוא סיפר, למשל, די בפתיחות, על רצונו "למנף" את מצבה הרגשי של המתלוננת כדי להביאה לקיים עמו מגע מיני. הוא דיבר על התכנון מראש, להיכנס לחדר, בתואנה של אי נוחות לישון בסלון, כדי לקדם את תכניתו זו. גם אם ניתן להסתייג, ברובד ההתנהלות והמוסרי, מסוג זה של מניפולציה - עבירה על החוק אין פה. עדויות של הנאשם נחזתה כאוטנטיות, ובלתי מתחמקת, ומכל מקום - כאמור - אין בה סתירות או פרכות משמעותיות, שיביאו לקביעת מהימנות שלילית. נקודות רבות בעדויות של הנאשם, וכמשתקף כבר מהאמרות במשטרה, מאומתות ומתאשרות, ואף מדברי המתלוננת ועדי תביעה אחרים, ומרביתן - אינן כלל במחלוקת כיום.

אשר למתלוננת - הייתי נזהר מקביעה פוזיטיבית, על כי גרסת האונס שקרית ובדויה. קביעה כזו אינה מתחייבת, שכן, על ראיות המאשימה, ובמרכזן - עדות המתלוננת, לשכנענו, מעבר לספק סביר, באשמו של הנאשם. הקביעה הפוזיטיבית, שבלתה אין, אמורה להיות בנכונות ובאיתנות הנרטיב המפליל. ההגנה אינה צריכה, אלא, לטעת ספק סביר.

לטעמי - כאשר קיימות שתי עדויות סותרות ו"מזכות", של המתלוננת עצמה, אודות נסיבות אירוע הליבה (מדוע ירדה בבכי למדרכה ומדוע הזעיקה את ס. לפנות בוקר ומה הרקע למצוקה באותו לילה), וכאשר, בהכרח, אחת ממערכות העדויות הללו - אינה אמת, ובאשר - שתי המערכות הללו באות מפי המתלוננת, והוסף לכך - גם מפי זוגתה ס., לא ניתן לקבוע, בדרגה הנדרשת במשפט פלילי, ואף לא קרוב לכך, שיש להעדיף ולהעניק משקל מכריע לעדות המפלילה דווקא.

לו השתכנעתי בכך, שהעדויות המפלילה, וגרסת האונס, יסודם בשקר ובעלילה יזומה, לא היה צורך, ואף לא מקום, לסקור את המעגל הראייתי השני - של החשיפה מאוחרת יותר והמצב הנפשי סביב הגשת התלונה. כזכור - ראיות מחזקות באות לאושש את ה"יש". את התשתית, אשר אמתותה הלכאורית בוססה ברמה הראשונית. ראיות חיזוק או סיוע אינן ממלאות את ה"אין" ואינן תחליף להיעדר מסד מפליל ראשוני משכנע.

כפי שצוין - איני מציע לקבוע ממצא פוזיטיבי, שלפיו העדות המפלילה שקרית ובדויה. יש לבחון אפילו אפשרות, שגם אם גרסה זו אינה משקפת את המציאות - הרי, ולו בדיעבד, המתלוננת, מהיבט סובייקטיבי, השתכנעה בנכונותה, ו"אימצה" אותה, מתוך מערך רגשי ונפשי, לא פשוט, שאין בידו הכלים והיכולת לרדת לעומקו.

אציג את מעגל הראיות המאוחר יותר, הנוגע לחשיפה שקדמה להגשת התלונה, ובסמוך לאחר מכן, על מנת להעריך את משקלו המחזק, ולבחון, שמא, עצמת הדברים יש בה לקעקע, ואולי להסיר את הספק, הלא קל, ואף המשמעותי, שהוצף לעיל, מתוך מערך הראיות של המעגל המידי.

הצנת מעגל הראיות השני - החשיפה המאוחרת כרונולוגית

אם המתלוננת - גב' ל.מ. - אמרה ועדות בביהמ"ש

מאמה של המתלוננת נגבתה האמרה **1/ת**, מיום 5/12/18. זו הוגשה חלף עדות ראשית בפנינו. היא פתחה בכך, שמאז האירוע השתנתה בתה לחלוטין וזה נתפס אצלה "כמו פיגוע". היא חשה מזה זמן רב שהבת עוברת משהו, אך רק חודשים ספורים לפני גביית ההודעה שוחחה עמה ק., ביוזמתה, ושיתפה אותה במה שקרה. הפרטים, אשר העדה שמעה מפי בתה - תואמים את ליבת סיפורה של המתלוננת ואת המתואר בכתב האישום. כאשר נחשפה האם לסיפור - הבת

רעדה, בגוף ובקול, ובכתה. ק. נמצאת במצב רגשי ונפשי קשה ועוברת טיפול. היא תיארה תסמינים שונים ושינויי התנהגות, שהעדה מייחסת להשלכות הפגיעה בבתה. חלקים נוספים באמרה מתייחסים, ובעיקר מתוך עדות שמיעה או סברה, לטיפול באירוע מצד המפקד י. ולטענות בדבר טיפול לקוי וחסר, כפי שהעדה תופסת זאת.

גב' ל.מ. העידה בשיבת 4/3/21 (מעמ' 189). היא נחקרה בח.נ. בידי הסנגור, עו"ד תומר לביא. העדה סיפרה שיחסייה עם ק. קרובים וטובים והיא תומכת בה בכל. נודע לה על האירוע כשנה לאחר ההתרחשות, בעת שבתה עברה מהדרום צפונה, וחזרה לבית האם. העדה אומרת שלא שמעה, קודם לשיחת החשיפה מבתה על אירוח "שני הצרפתים", בדירה, ולא ידעה על קיומם. היא גם לא ידעה על מהות הקשר של ק. עם ס., וממילא - לא התעניינה, משום שהתקשתה לקבל את הקשר של ק. עם נשים ומערכת יחסים כזו אינה לרוחה. היא לא ידעה על חקירת המשטרה מנובמבר 2017 בהקשר לחשד של פגיעה בקטינה - עובדת תחנת הדלק. שאלות נוספות עסקו בדברים שאינם בידיעתה האישית של העדה, או בפרטים שאינם רלוונטיים כיום.

העדה נשאלה על הידיד של בתה, ששמו נ., וסיפרה שהוא מגיל 15 היה בן בית אצלה וכעין בן לה. הוא היה ידיד טוב של ק., אשר חפץ להיות יותר מחבר, אולם, ק. אינה נמשכת לגברים ולא היה לו סיכוי בכך. היא לא שוחחה עם נ. אודות האירוע הנדון, ודיברה על כך רק עם בתה.

הסנגור שאל אודות אלימות שנקטה האם כלפי ק., ועל מערכת יחסים לא טובה בין האם והבת, ואולי, כהסבר אפשרי, אלטרנטיבי, לקשיים נפשיים ולמצוקה של ק.. האם שללה אלימות כלשהי מצדה, וציינה, שדווקא ק. הפכה להיות אלימה, אגרסיבית, ועצבנית בעקבות האירוע.

אמרה ועדות של נ. - ידיד קרוב של המתלוננת

אמרה מ- 5/12/18 - הוגשה חלף עדות ראשית והיא ת/2. ק. סיפרה לו על אירוע האונס שעברה, והשיחה התקיימה או אצלה בבית, או כשישבו ברכב שלו. היא הייתה סגורה ומופנמת כשהחלה לספר והיה לה קשה. בקווים כלליים - התיאור דומה למה ששמענו מפיה, אולם, נ. אומר, שהיא סיפרה שנכנסה להתקלח וחזרה לסלון ואחר כך שוב לחדר. עניין זה של המקלחת לא עלה קודם, אך אינו נראה משמעותי. בפרטים מסוימים מתוך הסיפור, זכרוננו אינו מיטבי והוא לא בטוח בסדר הדברים או בפרט כזה או אחר. הוא שאל את ק. כיצד היא הגיבה ומה עשתה לאחר מכן ושמע מפי ק. שהיא נגעלה מעצמה ורק רצתה להתקלח והייתה בהלם. הוא סיפר שמכיר אותה שנים רבות, והיא אינה "פראירית" והתפלא שהיא קפאה ולא עשתה כלום. התרשם שק. כעסה מאוד על עצמה וסיפרה שלא הבינה כיצד נתנה לזה לקרות בלי להגיב. הוא הרגיע אותה שזה לא אשמתה ודבר כזה לא אמור לקרות. נ. הגדיר עצמו כ"בן הזוג שלה" וסיפר על אירוע שבו התחיל לנשקה ולגעת בה והיא דמיינה כנראה שמדובר באותו אירוע מהעבר ונבהלה, צעקה לו לזוז ממנה ושלא יסתכל עליה, ולמחרת התנצלה.

לדברי נ. הוא שמע על האונס כשנה או חצי שנה אחרי ההתרחשות וכי לידיעתו מי שמע על כך קודם הייתה החברה ש. וזו סיפרה למפקד י.

בעת ששוחח עם ק. על העניין היא הייתה מאוד מפוחדת, סגורה, חנוקה מדמעות בגרון ולא היה לה קל לספר, ואמרה שרצתה לספר גם לאמה אך התביישה. הוא תיאר מצב נפשי עכשווי, לעת מתן אמירתו, שאינו טוב - ק. נכנסת ל"באסה" ולבכי ללא סיבה, היא מתעוררת בלילה מתיישבת ולוקחת נשימות עמוקות ופוחדת ש"הוא יחפש אותה". הוא

תיאר שינויי התנהגות שמבחין אצלה ומספר על תגובות שסבור שאינן שגרתיות כלפי ניסיון של גברים "להתחיל" או לשוחח אתה.

הוא לא שוחח על העניין עם המפקד י., אך כן התקשר לש. ודיבר אתה על הנושא (ראה ת/3 - דיסק ותמלול שיחה).

נ. סיפר שחברתו מטופלת על ידי פסיכולוג צבאי וגם בידי פסיכיאטר. היא מפוחדת לאחר הגשת התלונה וגם מסוגרת, אפילו כלפיו, ורק יום קודם לחקירתו הצליח לנהל אתה שיחה של ממש. ק. חוששת שלא יאמינו לה ומפחדת לעמוד מולו (הכוונה לנאשם - כנראה בעימות).

עדות בביהמ"ש - ישיבת 4.3.21 מעמ' 214.

העד נ. השיב לשאלות הסנגורית עו"ד קסנטיני בחקירה נגדית. סיפר שמכיר את ק. בערך מגיל 15 והם חברי ילדות מאוד טובים. הוא רצה יחסים יותר הדוקים אך הקשר לא חרג מחברות. הוא עצמו "דלוק" עליה והיה רוצה להיות בן זוגה. הוא מכחיש אפשרות שגם המתלוננת רואה בו, או שראתה בו, בן זוג, ולקו חקירה זה, שנועד להראות שק. כנראה גם חפצה בקרבה של גברים, אין רלוונטיות ולכן זה לא יפורט.

תמלול שיחת טלפון בין נ. לבין ש. - (ת/3)

לפי הפתיח, מדובר ביום הגשת התלונה במשטרה. נ. הציג עצמו כבן זוגה של ק.. הוא אומר שק. זקוקה לה לאחר שהגישה את התלונה אך ש. אומרת שלמרות שהיא תמיד לצדה ותבוא הן רחוקות כיום ולא נעים לה לבוא ו"ליפול עליה". ש. התפלאה מדוע התלוננה חברתה רק אחרי שנה ומדוע לא עשתה כלום קודם. בזמנו - כשהדבר היה טרי, כך היא מספרת לנ., היא הפכה עולמות והתחננה שתוגש תלונה ואף רצתה ללכת יחד עם המפקד שלה "לפוצץ לבן זונה הזה את הידיים". היא שבה ומתפלאה מה קרה פתאום אחרי שנה. נ. רוצה שש. תעזור בכך שתשכנע את ק. לבקש מהמפקד י. לכתוב לה מכתב על כך שהוא שמע על האירוע כבר אז, בזמן השירות, מפי ק. עצמה. ש. שאלה אם הם רוצים להשיג בעצם כסף אך נ. שלל זאת והסביר, שאישורו של המפקד על כי ידע על האירוע יעזור לחוקרת להשתכנע שעדות ק. אכן נכונה. ש. אמרה שאין לה בעיה גם מצדה לבוא ולהעיד. המטרה, לדבריו היא להביא להענשת עושה המעשה, שלא אמור להסתובב חופשי בחוץ. ש. חוששת שהמפקד י. לא יעזור ולא יגיד את האמת, ואומרת, שהיא עצמה הייתה מעדיפה ללכת לחברים עבריינים שיתנקמו במבצע האונס.

אמרה ועדות של המפקד י.

הוגשה אמרתו של י. במשטרה, מיום 20.12.18, והיא **נ/14**. הוא פתח בכך ששמח שק. הגישה תלונה. סיפר שהייתה פקודה שלו בבסיס קרוב לשנה וחצי וידע שהיא חיילת בודדה בשל צרות עם המשפחה שלה. תפקודה היה טוב, אך תמיד הייתה בחובות והתנהלה בצורה לא נכונה מבחינת חברים ואוכלוסייה שהייתה מסתובבת עמה. הוא היה מודע לריבים רבים עם בת הזוג. על האירוע הוא לא שמע מפי ק. אלא מפי ש., ואף היא דיברה רק על מקרה אלימות "לא נעים" בין ק. לבין אותו בחור, שתואר כצרפתי או איטלקי אשר היה חייל במעצר. כששמע על כך פנה הוא לק. ואמר שתתלונן במצ"ח והוא יבוא אתה, אך היא סירבה להתלונן ולא סיפרה בדיוק מה קרה. על כך שהתרחש אונס הוא שמע רק מאמה של ק. אשר פנתה אליו ביום 8.8.18, לאחר שק. החלה להוציא אישורים רפואיים ממושכים להיעדרות.

לאחר מכן ק. פנתה ל"מהו"ת" ודיברה עם קצין בריאות נפש. הוא שמר הקלטות של שיחות עם ק. ועם האם, משום שהייתה שאלה האם לתייג את ק. כנפקדת או כמצויה ב"גימלים נפשיים" והוא רצה לגבות את עצמו מכיוון זה. הוא מכחיש שידע בתחילה שק. חוותה אונס, וכי, על כן, כשל בחובת הדיווח על כך, ומציין, ביוזמתו שק. הייתה לא אמינה בדברים רבים ונתפסה על שקרים במהלך השירות. הוא מביע דעה שק. כלל לא עברה את מה שטענה אלא חפצה לעזוב את הבסיס או את השירות הצבאי. לדבריו בזמן השירות בבסיס, ק. נראתה בסדר גמור גם אחרי מועד האירוע, שלאחר מכן הוגדר כאונס. י. הוסיף כי התנהלות ק. בזמן השירות הייתה בעייתית, מרובת שקרים, החלפת דירות והתנהלות בחיים האישיים שהייתה לא תקינה לטעמו.

י. העיד בביהמ"ש ביום 31.10.22 (מעמ' 433). הוא העיד מטעם ההגנה ונחקר נגדית בידי התובעת.

תפקידו של י. בבסיס היה מפקד מחנה ועל כן גם ניהל את מתקן המעצר, שם שירתו ק. וש. הוא היה מרוצה מתפקודו בצבא אך פירט את קשיי ההתנהלות שלה ואת הרקע הבעייתי. פירט דוגמאות של התנהלות כספית לא תקינה. הגדיר את רמת אמינותה כ"רמת אמינות אפס". לדבריו היא שיקרה בהקשר לסיווגה כחיילת בודדת, למרות שהייתה בקשר עם המשפחה, וזאת, כדי לקבל הטבות כספיות. פרטים אלה, כמובן, אינם רלוונטיים לנושא דיונו, אך מצביעים על רצון של י. למזער את אמינות ק. ואין לשלול שהוא עושה זאת כדי להתרחק מההטחות כלפיו, שלא פעל די הצורך וכפי המצופה ממנו לסייע לק. לאחר היוודע אירוע האונס (והדברים משתלבים עם אותו תצהיר נ/15 שכזכור עוסק רבות בטיפול המחדלי אשר ק. טענה לו מצד מפקדיה בצבא).

י. מאשר שידע על אירוע מסוים שקרה בעיר, כאשר ש. סיפרה לו על כך, ככל הנראה בסמיכות לזמן אמת, והוא מדבר על יום שני בשבוע, ואז שמע על אלימות כלשהי, אך לא הוזכר אונס. אירוע האלימות היה אכן עם עציר שהן הכירו, היא וק., תוך כדי המעצר. הוא אמר לש. שאפשר לפנות למשטרה הצבאית להתלונן ולבדוק את העניין. רק אחרי כשנה שמע מהאם שמדובר היה באונס ולא באירוע אלימות אחר. העד סיפר על הקשר של ק. עם גורמי הטיפול של מהו"ת ועל פגישות שנקבעו לה ושלא הגיעה אליהם. עוד סיפר העד על הבעיות הכלכליות והכספיות של ק.

בחקירתו הנגדית השיב לשאלות התובעת. חלק נכבד מהתשובות נוגעות להתרשמותו של העד מהתנהלותה האישית - כלכלית וכספית של ק., ולרמת אמינותה. אינני רואה רלוונטיות לדעות אלה. הרושם הוא, שהעד מנסה להרחיק עצמו מטענות על מחדל בטיפול בק. ובמצבה דאז, ואף רומז, בעקיפין, לכך, שיתכן שתלונתה המאוחרת באה ממניע כלכלי כלשהו. להשערות אלה אין כמובן לייחס משקל לעת ההכרעה.

העד מדגיש שהטיפול הנפשי, אשר ק. קיבלה במהלך שירותה תחתיו אמנם נבע מ"בעיה נפשית", אך הוא לא יכול לקשור זאת לאירוע האונס שאודותיו שמע רק מפי האם וכאמור לאחר חודשים ארוכים. אז גם אישרה ק. עצמה שזה הרקע לבעיותיה (עמ' 450). קודם לכן, לא שמע על כך דבר מק., ולכל היותר ידע על אירוע אלימות כלשהו באחד מסופי השבוע, מפי ש. או ק.. לראשונה שמע מפי ש. ביום שני, שלאחר אותו סוף שבוע, והיא סיפרה לו על "בלגן" שהיה בבית של ק. עם אלכוהול שהגיע לכדי אלימות. לא צוין שמעורב בכך עציר לשעבר, וממילא, לסברתו, היא הייתה חוששת לשתף אותו בפרט זה. העד אינו מסכים שעצם הפנית ק. לטיפול מהו"ת מעידה על כך ששיתפו אותו באירוע שהיה מיני ולא באלימות אחרת. הוא אומר, שגוף זה מטפל גם במצוקות אחרות, וכי לחיילות נוח יותר להיפתח בפני המטפלות שם (אגב - מעדות העו"ס דורית אלישע, שתובא להלן, ניתן להבין שמהו"ת עוסקת רק בפגיעות מיניות).

חקירתו של י. התמקדה רבות בניסיון להבין ממנו, האמנם ידע על טענת האונס בזמן אמת או קרוב לכך. הוא מתמיד

בהכחשת כל ידיעה כזו, עד למועד השיחה של האם אתו. מתוך, שלעד יש אינטרס מובהק להצטייר כמפקד אחראי וקשוב, וכשמטיחים בו, שוב ושוב, שהוא לא תפקד כהלכה בעניין זה, קשה יהיה לקבוע ממצא בשאלה מה בדיוק הובא לידיעתו בזמן אמת. האם סיפור על סוף שבוע בעייתי, שכלל אירוע אלימות "בלבד", או, שאכן, כבר התוודע לטענה בדבר אירוע מיני ואף לאונס.

עדות א.ה., סגנו של המפקד י. - העיד, מטעם ההגנה, ביום 31.10.22 מעמ' 426.

העד, סגנו של המפקד י., סיפר על התרשמותו מקשייה של ק., להשתלב בצבא ועל קשיים כלכליים שידע עליהם. היה מודע גם למריבות שלה עם זוגתה ס.. ההגנה ביקשה להעידו בעיקר על בעיות אמינות ומהימנות של ק., דברים הנתונים להתרשמותנו ולהכרעתנו, ואין משקל לעדויות על מקרים אחרים לחלוטין שבהם לכאורה המתלוננת שיקרה או התנהלה שלא ביושר. עלינו לקבוע ממצאי מהימנות לגבי האירוע הנדון, ולפי החומרים הנוגעים לנסיבות הספציפיות.

בחקירה הנגדית אמר העד, שלא שמע מפי ק. על אירוע האונס וכי התבקש להעיד בפנינו רק על אופייה של ק. ולצורך זה הגיע. בחקירה החוזרת הוא נזכר שק. הייתה בתקופה של בכי ודיכאונות, אך זה היה בגלל ה"אקסית שלה" שאתה היא הרבתה לריב.

מסמכים ועדות של דר' הדי אליוט (ישיבת 8.2.22 מעמ' 379).

העד הוא פסיכיאטר בחיל שבו שירתה ק., וערך את המסמכים הרפואיים **ת/11-ת/11א'**, זאת - לאחר שק. הופנתה אליו, באוגוסט 2018, כשנה לאחר האירוע. הגשת המסמכים ומסירת עדותו, נעשו במסגרת ראיות המאשימה, על מנת להציג חלק מתהליך החשיפה הנטען, ולא מדובר בחוות דעת מומחה אודות מצבה הנפשי של ק.

היא סיפרה לפסיכיאטר, כשבוע לאחר המפגש הראשון במהו"ת, אודות אונס שעברה שנה קודם לכן, בידי חייל שהתארח בדירתה, אמרה שהדחיקה את האירוע ולא דיווחה לאיש, אך חל שינוי לרעה במצבה, וקשרה זאת ליום השנה של האירוע, שהיה גם יום הולדתה. היא תיארה תסמינים שסובלת מהם, כמו מחשבות טורדניות, "פלאשבקים", קשיי שינה וריכוז ומצב רוח ירוד, לצד ירידה בתפקוד. ההמלצות התרופתיות והטיפוליות עבור ק. התבססו על אבחונה כסובלת מפוסט טראומה.

בעדותו בבית המשפט אישר העד, שלפי המסמכים שערך, ובהתבסס על חומר רקע שעמד לרשותו, כולל מלשכת הגיוס, אפשר שק. סבלה מבעיות הסתגלות וקשיים, אולי רגשיים ונפשיים, עוד בתקופה שקדמה לאירוע הנטען. השיח שהתפתח בנושא זה אינו בעל משמעות ואינו רלוונטי להכרעה בדבר אמיתות התלונה או מהימנות המתלוננת.

מסמכים ועדות של עו"ס דורית אלישע ממהו"ת - העידה ביום 8/2/22, מעמ' 399.

העובדת הסוציאלית גב' אלישע, טיפלה בק. במסגרת תפקידה כאזרחית עובדת צה"ל, בגוף מהו"ת, כאשר, לפי התדפיסים **ת/12א'-ז'**, המפגש הראשון התקיים באוקטובר 2018, טרם הגשת התלונה במשטרה, ומפגשים נוספים ובהם גם פירוט חוויותיה של ק. מחקירת המשטרה ומהעימות עם הנאשם, נעשו לאחר שהתלוננה. בסך הכל התקיימו 4 מפגשים פרונטליים. היו גם שיחות טלפוניות.

בפני המטפלת גב' אלישע תלתה המתלוננת את קשייה הנפשיים ומצוקותיה, באירוע האונס הנטען, אשר, לדבריה שב והציף אותה עם חלוף שנה מהתרחשותו.

פנייתה של ק. למהו"ת נעשתה כחודשיים קודם למפגש הראשון, והיה זה, אם כן, באוגוסט, בקורלציה ליום הולדתה ולחלוף שנה מהאירוע.

הגעתה למהו"ת נעשתה בלחץ של אמה, וק. עצמה לא שיתפה פעולה, בהתחלה, ונאלצו "לחזר" אחריה, כהגדרת העדה, עד לקיום המפגש הראשון. האם הפעילה לחץ רב וטענה שהבת במצב קטסטרופלי. לפני השיחה במהו"ת עם העדה, כבר נפגשה ק. עם קב"ן צבאי ועם פסיכיאטר אשר המליצו על התאמת הפרופיל הנפשי שלה למצב של פוסט-טראומה.

העדה אישרה, שבאחת ההזדמנויות שיתפה ק. בכך, שאמה נהגה כלפיה באלימות פיסית, הכתה אותה, ואף שלחה צילום של המכות שספגה. עוד אישרה העדה, שברקעה של ק., עוד קודם לאירוע המדובר, מצויים קשיים ומשברים משמעותיים, ורקע משפחתי סבוך. ק. אמרה שהאם "העיפה" אותה מהבית אחרי שיצאה מהארון ונטייתה המינית הוחצנה. העדה מודעת לכך, שלק. היו חובות כספיים משמעותיים.

גב' אלישע התרשמה, על סמך ניסיונה הרב בטיפול בנפגעי טראומה, שמצבה של ק. אכן נובע מהטראומה של אונס אשר היא חוותה. היא מנתה את הסימפטומים, אשר ק. דיווחה אודותם, ואלה מתיישבים עם תסמיני פוסט טראומה בשל פגיעה מינית. עם זאת אישרה, שהמידע נסמך על מה ששמעה מהמתלוננת ולא על מקור חיצוני כלשהו.

בהקשר של עדויות נוספות, המתייחסות לפרק הזמן שאינו מיידית לאחר האירוע, העידה מטעם ההגנה גם **הגב' ל.ב.**, אחותם של הנאשם ושל צ. דבריה לא מקדמים קביעות עובדה או מסקנות בנתיב הרלוונטי להכרעתנו, ועל כן, התכנים לא יובאו כאן.

לקראת דיון מסכם והכרעה - הערה באשר למעגל הראיות השלישי - החקירה המשטרית

בהינתן התובנות והמסקנות שאליהן הגעתי, ואשר אציע לחבריי לאמצן, וברוח האמור, לנדון, בפרק ההקדמה שעסק בסכימת הראיות העיקריות - אני מוצא, שאין עוד מקום וצורך להיכנס לפרטי הטענות במישור זה. ההגנה התמקדה בכך, כדי לשכנע, שלנאשם לא ניתנה הזדמנות מלאה וסדורה לשטוח גרסתו ולזכות בקשב ובהבנה, ולמצות את זכויותיו כחשוד וכנחקר (כגון - הטיה נטענת של החוקרות ו"דעה קדומה", תקלות בהבנת השפה ובתרגום ועוד). לטעמי - הנאשם כן השכיל להציג גרסה סדורה ומובנת, התואמת, למעשה, את עדותו ואת קו ההגנה, אשר הוא דבק בו עד תום המשפט, ולא קופחו זכויותיו בהקשר לכך, וחשוב מזה - וכאמור לעיל - בפועל, התייתר בעיני העיסוק בכך, והדברים יובהרו כעת.

תובנות מתוך מעגל הראיות לגבי החשיפה המאוחרת כרונולוגית

ראשית, יודגש ויוטעם, אין מדובר בתיק שבו קיימת חשיפה ראשונית מאוחרת ומושהית, אשר יש להיזקק לטעמיה. במקרים רבים, וכידוע היטב, עבירות מין אינן נחשפות מיידית, ולעיתים - עוברות שנים עד אשר מתלוננות אוזרות עוז

להציף את שהודחק. גם במקרים כאלה - פעמים רבות, אין בכך להשליך על אותנטיות התלונה ולהטיל ספק באמיתותה. ההלכה הפסוקה עסקה רבות בסוגיה זו. ענייננו שונה - ובמובן מסוים, השהוי בהגשת התלונה, דווקא יכול להיחשב כנתון מחזק מהימנות, ואסביר.

ראינו, שטענת המתלוננת על כי נאנסה, באותו לילה, עלתה, מצדה, סמוך מאד למועד הרלבנטי, ולפי עדויות ס. ו.ש., הן שמעו על כך מפיה בו ביום. תלונה לא הוגשה, וחלפה כשנה, עד אשר הסיפור הועלה, בידי המתלוננת, בתהליך, אשר היא מייחסת להידרדרות במצבה, זו הנקשרת ליום ההולדת - ולמלאות שנה לאירוע. פנייתה לטיפול, בעקבות שיתוף האם במצבה, הניע מהלך ששיאו - הגשת התלונה במשטרה ופתיחת החקירה.

לעת הזו - המתלוננת וס. לא היו בקשר רומנטי, וכנדמה - אף לא בקשר ידידותי, מזה חודשים ארוכים. שוב, לא ניתן לומר, כפי ההשערה שהעלה הנאשם, במסגרת הגנתו, כי האינטרס של ק. בהפלתו נובע מחששה מהשלכות "בגידתה הנגדית" בס., והיעדר יכולת ליטול אחריות על כך ש"זרמה" עם הנאשם, או, מרגשות אשם, אשר אולי חשה, כלפי בת הזוג שלה דאז.

כלומר - חלוף הזמן, כאשר השתיים כבר אינן בקשר - מאיין, במידה רבה, את הרציונל של ההסבר הזה לסיפור המפליל.

מאותה עת, של שיתוף האם ואילך, לאורך חקירת המשטרה והעימות, ועד למשפט שהתנהל בפנינו, המתלוננת אוחזת בגרסה קוהרנטית ונחושה, על כי נאנסה, באותו לילה, בידי הנאשם, וכי יחסי המין נכפו עליה, בניגוד להסכמתה, וחרף התנגדותה, עד לנקודה שבה תיארה כי קפאה והפסיקה להילחם בו.

אם כן - בשלב זה, ההסבר האפשרי לעלילה, ולגרסת כזב, שמעוגן ביחסים הסבוכים עם ס. אינו אקטואלי עוד.

הסברים אחרים, שיכולים להניע את המתלוננת לדבוק בסיפור האונס, ולהעלותו אל פני השטח, מקץ שנה ויותר, מלבד ההסבר הפשוט, שמדובר בגרסת אמת, נותרים בגדר השערות ואפשרויות שאין להן תשתית מובהקת. ייתכן, תיאורטית, כפי שהנאשם גרס, שהמתלוננת "ננעלה" על הסיפור, הלא נכון לגופו, וראתה בו מוצא ומזור לבעיות נפשיות, שאינן נובעות או קשורות לאירוע. ייתכן, ואיני קובע זאת, שהסיפור דאז, שהיה לו עיגון ראייתי ראשוני, בחשיפה בפני ס. והחברה ש., שימש בידיה, לימים, כעוגן להשגת תועלת, אם בתביעת הכרה ממשרד הביטחון, אם ככוונה להגשת תביעה אזרחית, או לשם הקלה כלשהי בשרות הצבאי, או בדומה לכך.

אפשר, כפי שכבר נאמר לעיל, שאולי, המתלוננת, בחווייתה היא, ומתוך מערך רגשי-נפשי מסוים, שכנעה את עצמה, בהמשך לסיפור, לא מדויק, שהציגה בשעות הראשונות של אותו בוקר, שאכן, המגע המיני היה שלא בהסכמה וכי הנאשם כפה עצמו עליה, ובחרה, בשלב מסוים, ומתוך מצוקה אמיתית, להציף ולהחצין את הסיפור, שאותו ראתה - סובייקטיבית - כנכון.

אין בידי ההגנה, ואין בידענתנו, גם בסיום המשפט, הסבר אפשרי, מבוסס ומעוגן בראיות, שייתן מענה ברור לשאלה, מדוע גרסת המתלוננת, ברציפות ובנחישות, מאז החשיפה המאוחרת יותר, שהיא נאנסה, ככל שגרסתה זו אינה משקפת את מה שאירע. מה שידוע, והוכח, וכמפורט לעיל - הוא - שבשלב הראשון, של "המעגל המיידית", הסיפור אינו קוהרנטי, קיימות לגביו גרסאות סותרות והפוכות, שאינן קושרות את אירועי הלילה והבוקר לעבירה כלשהי מצדו של הנאשם.

האם בכוחה של החשיפה המאוחרת יותר, ובכוחן של הראיות המחזקות, הפוטנציאליות, בדבר מצבה הנפשי של ק.

ובדבר מצוקתה, לעת שטיחת סיפורה המפליל, לאחר כשנה, להטות את הכף ולהסיר את הספק, המשמעותי, שנותר לאחר ניתוח העדויות והראיות הנוגעות למעגל הראשון והמיידית? תשובתי לכך, וכך אציע לקבוע - שלילית.

קיומה הנמשך של תהייה, מדוע, מקץ שנה ויותר, ולאחר הפרידה מס., תבוא המתלוננת ותציף את דבר אינוסה בידי הנאשם, ומדוע תוגש תלונתה, אלא אם כן אמת היא - לא יכול לבוא במקום הסבר משכנע, ומסיר ספק, באשר לשלב הקודם - הבעייתי מאד, שתואר.

דין והכרעה - לסיכום

בראייתי- הספק, המשמעותי, שנוצר, באשר לאיתנות הנרטיב שפורט בכתב האישום ביחס להתרחשות בחדרה של המתלוננת, באותן דקות, נותר בעינו. עצם קיומו, גם אם אין הסבר ברור לדבקות המתלוננת בסיפורה, בשלב המאוחר יותר, ככל שאינו אמת- הוא ספק שחייב להכריע את הכף, בהינתן נטלי השכנוע של המשפט הפלילי.

איני מציע לקבוע כי מדובר בתלונת כזב.

אציע לקבוע, אך זאת, כי בראיות המאשימה, ובליבן- עדות המתלוננת, אין כדי להצביע, מעבר לספק סביר, על כי הנאשם כפה עצמו על המתלוננת, וביצע בה עבירת אינוס, במהלך פרק הזמן הקצר, שבו שהו השניים בחדרה, באותו לילה.

התוצאה המתחייבת, לדעתי, מהאמור, היא זיכוי של הנאשם, מחמת הספק, מהעבירה שיוחסה לו.

**אריאל ואגו, סגן
הנשיאה
אב"ד**

כב' השופט א' אינפלד:

אני מסכים עם התוצאה אליה הגיע חברי, ועם חלק משמעותי מנימוקיו. יחד עם זאת, אני מייחס משקל מעט שונה לחלק מהראיות שסקר חברי, ראיות תביעה וראיות הגנה. כמו כן, אבקש לפרט מעט יותר את שיקולי במספר סוגיות, אף אם אין אני חולק על מסקנות חברי בסוגיות אלה.

לעניין סדר הדברים, חברי בחשיבתו הבהירה הולך את הקורא במבנה לוגי ברור, המתמקד בליבה (גרסאות המתלוננת והנאשם) אך בוחן בהדרגה את מעגלי העדים והראיות, מהקרובים לרחוקים, ובכל עת חוזר לבחון את משמעות הניתוח של כל ראיה רחוקה על לב העניין. לא ניתן להציג הדברים באופן בהיר יותר מהדרך בה עשה חברי, ולפיכך לא אשנה מנקודת מבטו. בזהירות המתבקשת, אנסח את דברי כרשימת הערות בלבד, כעין הגהות או תוספות לעיון הקורא עת הוא חולף בתחנות בהן מוליך אותו חברי. למרות זאת, הדברים אינם נאמרים בסדר שהביא חברי את הדברים, אלא

בסדר עצמאי. מובהר עוד, כי אין בסדר ההערות כדי להעיד על חשיבותן.

א. **התרשמות** - חברי ציין את העדים הרבים והשונים שהעידו לפנינו, והאינדיקציות השונות, לחיוב או לשלילה, של גרסאותיהם. אני מסכים עם עיקרו של הניתוח. אבל, אבקש להוסיף ולהדגיש את ההתרשמות שלי מהעדים המרכזיים.

אמנם, הניסיון השיפוטי מלמד שאין לייחס משקל מופרז להתרשמות הסובייקטיבית של השופט השומע עדויות, שאינו בוחן כליות ולב. ואמנם, הכרעת המהימנות צריכה להיות מבוססת בעיקרה על ניתוח התוכן ובחינת הגרסה בתוך המסכת הראייתית הרחבה, כפי שעשה חברי. אולם, בכל זאת יש משקל מסוים להתרשמות הישירה מהעדות בבית המשפט, ולהתרשמות מצפייה בפעולות החקירה המצולמות.

אומר, **שההתרשמות מהמתלוננת** הייתה מבחינתי חיובית בהחלט. ניכר היה, הן בעדות והן בעימות, שמטען נפשי רב מתקשר אצל המתלוננת לאותו אירוע שהיה עם הנאשם.

בעימות, הנאשם אומר דברים שאינם נוחים לה כלל וכלל, והמתלוננת אינה מסוגלת להסתובב אליו כדי להתעמת עמו. ודוק, לא נראה שאין היא מעזה פניה משום שיש שקר בדבריה, אלא משום המטען הרגשי השלילי שהיא נושאת.

בעדות המתלוננת לפנינו, אותנטיות המטען הרגשי באה לידי ביטוי בין השאר בהתעקשותה על קישור האירוע ליום הולדתה בדיוק, למרות שמהר מאוד ניתן היה להבין שעובדתית היא שוגה בנקודה זו. התקבל הרושם של ניסיון לומר אמת גם, בין השאר: מאופן ההיזכרות שלה בפרטים תוך כדי העדות, שנראה כהיזכרות אמת בחוויה ולא כהיזכרות בגרסה; מהקושי לפרט את המעשה המיני (שבא לידי ביטוי בהאטה בדיבור יחסית ליתר עדותה שנאמרה במקצב מהיר כדרך הצעירים, בעצירות בשטף הדיבור בעת התיאור של המעשה המיני, ובצורך בהפסקה נוכח התרגשות רבה); השינוי באופן תיאור התנהלותה שלה באירוע בין שלביו הראשונים לבין השלבים שבאו אחרי שלב ה"קפיאה"; התיאור של רגשותיה בעימות, המתאימים למה שנראה בסרט העימות (לרבות שפת גוף באולם, המזכירה את הנראה בעימות); ההסבר הסובייקטיבי של המתלוננת לרקע ודרך כתיבת התצהיר האזרחי; הקושי של המתלוננת לקרוא את סעיף 17 לתצהיר בזמן עדותה בבית המשפט (החל מעמ' 324); ועוד. כאמור בדברי חברי, יש גם קשיים אובייקטיביים בחלקים מגרסת המתלוננת, אך ההתרשמות כשלעצמה היא התרשמות חיובית בהחלט.

לעניין **ההתרשמות מעדות ס'** - אף כאן חשוב לעמוד על נקודות המעלות רושם של אמירת אמת. ראשית, ההתרשמות הייתה שס' מאמינה למתלוננת, ויחד עם זאת היא לכאורה העדיפה את האמת בכך שלא נמנעה מלסתור את גרסת המתלוננת בנקודות בהן חלקה עליה (כגון בסתירת גרסת המתלוננת שהקונדום נראה על הגגון, למרות שס' ראתה עטיפת קונדום ואישרה הטענה שלא היו קונדומים בדירה). ס' גם הודתה בכנות שנטייתה הראשונית הייתה לראות בדברי המתלוננת על אונס משום מניפולציה, אך השתכנעה והאמינה למתלוננת לאחר שראתה אותה. ס' חזרה על כך שאינה עוד בקשר עם המתלוננת, ואין לה כל אינטרס בעדות. אולם, לא היה בכך כדי לשנות את גרסתה התומכת במתלוננת. דברים אלה עשו רושם כן ונוגע ללב. אסכם כי ההתרשמות מעדותה של ס' הייתה חיובית.

לעניין **ההתרשמות מעדותה של ש'** (החברה מהצבא) - הרי שזו הייתה חיובית מאוד. ש' הבחינה היטב בין מה

שזכרה וידעה, לבין מה שלא ידעה באופן ישיר אלא עקיף. ש' בטחה בזכרונה מחד גיסא, אך נוכח ראיות ידעה גם לתקן עצמה ולהבין היכן שגתה ואף כיצד. העלבון שהביעה ש' כאשר שמעה על דברי המפקד המוערך אודות המתלוננת, היה ברור וכן ביותר. ש' אמנם שיתפה בתמיהות שלה על גרסת המתלוננת, אך הסבירה באופן משכנע מדוע היא מאמינה למתלוננת בכל הלב.

אם כן, נוכח הרושם החיובי מעדות ס', הרושם החיובי מאוד מעדותה של ש', והרושם החיובי בהחלט מעדות המתלוננת, ובשים לב לכך שהנאשם עצמו אישר שס' הטיחה בו לאחר יום אחד בלבד כי אנס את המתלוננת, יש לקבוע מעבר לספק סביר כי המתלוננת מסרה את נרטיב האיננס באופן מידי לחברותיה, כפי שקבע חברי. יתרה מכך, יש לקבוע שנרטיב האיננס נמסר ביום הראשון באופן ששכנע את חברותיה הטובות ביותר של המתלוננת, המכירות אותה היטב. ההתרשמות ממצב המתלוננת, בעיני ש' המהימנה במיוחד, ובעיני ס' אשר הייתה סקפטית בשמיעה (עקיפה) ראשונה, היא בעלת משקל רב. למעשה, עדויות אלה על המצב הרגשי של המתלוננת סמוך לאחר האירוע, מהוות סיוע של ממש לעדותה.

כפי שיוסבר בהמשך, אני סבור שחברי נתן משקל רב מדי לחלק מהתמיהות על גרסת המתלוננת. לטעמי, **פרשת התביעה כוללת מסכת ראייתית משכנעת, נתמכת ומהימנה מתוכה, שהיה די במשקלה כדי להביא להרשעה, אלמלא קושי אחד עליו אעמוד מיד ואלמלא עדות הנאשם העומדת כנגד, ועל כך בהמשך.**

ב. **התמיהות על המתלוננת (דו"ח 076 (נ/1) (בצירוף ההודעות מאותו ערב)) והחקירות מיום 28.11.17 (נ/17)** - חברי רואה בהתנהלות המתלוננת וס' העולה ממסמכים אלה אינדיקציות משמעותיות, המקשות על מתן אמון במתלוננת. אני מסכים שיש כאן בעיה מסוימת. אולם, לטעמי עיקר הקושי נובע מעצם התנהלות המתלוננת, באירוע המתואר בדו"ח, ואף לכך אין משקל מכריע ואין מדובר אלא ב"נורת אזהרה". לעניין הגרסאות הסותרות שנמסרו, אף שיש להן משקל מה לחובת נרטיב התביעה, אין להפריז בו.

חברי פירט הדברים בהרחבה, ואין צורך לחזור עליהם שנית. חברי מייחס משקל רב לעובדה שהן המתלוננת והן ס' לא סיפרו למשטרה על אירוע האונס, למרות שהתייחסו לאותו ערב עצמו, לאותו מקום, לאותו מצב נפשי של המתלוננת (לרבות הישיבה על המדרכה והעזרה במקלחת) ואף אזכרו את הנאשם ואחיו בדבריהן. זאת, הן בדבריהן בערב האירוע עצמו (בתחקור השוטר שנשלח לאירוע) והן בדבריהן בחקירה מיום 28.11.17.

אכן, מדובר באי אמירת אמת למשטרה, ויש לדבר משקל. אולם, התופעה של אי אמירת אמת לרשות נפוצה יותר ממה שהיינו רוצים לחשוב. למרות קיומה, חזקה גם על מי שלא בהכרח אומר את כל האמת למשטרה כאשר הוא נשאל, שלא בנקל יעליל בעדות שווא נגד חף מפשע. זאת, במיוחד כאשר יש הסבר מובן להסתרת האמת המלאה מהמשטרה, וכאשר נחקרים על אירוע שאינו קשור ישירות לרכיב המוסתר.

יש להיכנס להלך החשיבה של המתלוננת ושל ס' באותה עת. הרי המתלוננת רצתה לשמור על פרטיותה, ולא לספר על הפגיעה בה. התנהלות, שאנו רואים שוב ושוב אצל נפגעי תקיפה מינית, אשר בעטיה אין עדותם הדחוויה נפסלת כעדות כבושה, ואין בהתנהגות כזו כל תמיהה. לעיתים, **כדי לשמור סוד מבלי לעורר חשד, מרשה לעצמה נפגעת לומר דבר שהוא בעיניה "שקר לבן"**, ולא מדובר רק בתשובת "בסדר" סתמית לשאלה יום יומית "מה שלומך?" (השקר הפורמאלי הנפוץ ביותר). טבעי הדבר, וקשה לבקר מוסרית התנהלות של נפגע שאינו רוצה להיחשף, המשתמש במצגי שווא, שנועדו להסתיר את עצם האירוע הפגיעה, את טיב מערכת יחסים עם פוגע חוזר, או את המצב הרגשי לאשורו, כגון אשה מוכה המאפרת את פצעייה ומכחישה את חשדות חברותיה.

יודגש כי אין בדבריהן של ס' והמתלוננת שקרים בוטים, אלא תיאור אותו ערב, תוך השמטה של האירוע המרכזי שאותו רצו להסתיר מסיבות מובנות. אירוע, שלא היה קשור ישירות לנושאים עליהם נחקרו בשני השלבים. אפילו בהנחה שאין המתלוננת דוברת אמת כלל, הרי ס' בוודאי האמינה בהתרחשות התקיפה המינית, והחלטתה להעלים את הדבר מלמדת שאין ההכחשה מהווה אינדיקציה ממשית לכך שהאירוע לא התרחש.

נכון, מבחינה ערכית ומשפטית טהורה, ראוי ונכון היה לומר לשוטר שיש פרט נוסף שאותו אין חושפים מטעמי צנעת הפרט. אולם, **בהנחה המסתברת לפיה תלונת המתלוננת לפנינו היא אמת, קשה לזקוף ההשמטות במשטרה לחובתה, או לחובת ס' שביקשה להגן על פרטיותה של המתלוננת כנפגעת.**

יחד עם זאת, אני סבור שכן יש משקל לעצם העובדה שהמתלוננת, בסערת נפשה, התקשרה למשטרה להתלונן על ס' ואמרה דבר שאינו אמת. בלשון הדו"ח נ/1 השקר התבטא בכך ש"מסרה שהרביצו לה כי היא רצתה להפחיד את ס' כדי שס' תצא מהבית שלה". שיחה זו למוקד אינה השמטה מושכלת ואינה "שקר לבן", אלא מהווה תלונת שווא של ממש. אמנם, הדבר נעשה בעת סערת נפש. ואמנם, המתלוננת התעשתה וחזרה בה תוך זמן קצר ביותר. אולם, האירוע לעצמו מלמד כי במצב של סערת נפש, כאשר המתלוננת רוצה לפגוע באחר, היא מסוגלת לעשות זאת גם על ידי לשון הרע שיש בו שקר במפגיע, ואפילו תוך ניצול כוחו של החוק לרעה.

עובדה זו אכן בעלת משקל, ויש בה כדי לעורר חשש שמא המתלוננת סיפרה גם על אונס שלא התרחש, מתוך סערת הנפש בו הייתה. אולי משום רגשות אשמה על ששיתפה פעולה עם הנאשם; אולי בשל כעס על הנאשם שלגרסתו ניצל את מצוקתה לשם פיתוי מיני לא מוצלח באותו ערב; אולי, כפי שרומזים הדברים ב- נ/17, הדברים נאמרו כמניפולציה עקב המתיחות עם ס', כדי לגרום לכך שס' תחזור אל המתלוננת מהמקום בו שהתה; ואולי מסיבה אחרת, שהרי לכל הדעות מדובר היה בלילה סוער מאוד בחייה של המתלוננת.

החשש הוא שבסערת הנפש נוצר נרטיב שקרי לגבי הנאשם. נרטיב, ממנו לא יכולה המתלוננת או לא רצתה לחזור בה, וגרסה זו התפתחה למצב בו היא סיפרה גם לנו דברים שלא היו. לא ניתן להרשיע על פי עדות המתלוננת אם לא יוסר החשש הזה ברמת ביטחון מעבר לספק סביר.

ודוק, החשש מאוזן במידה רבה נוכח האינדיקציות המשמעותיות המחזקות את גרסת המתלוננת לפנינו ואף מסייעות לה, כאמור לעיל וכמובא בהרחבה בדברי חברי. אף אין בחשש האמור כדי להסביר את ההתמדה של המתלוננת בנרטיב במשך שנים, לרבות בהליכי חקירה ומשפט. אולם, בסופו של יום, עת באים אנו לשקול את הראיות, נורת האזהרה עדיין מהבהבת קמעא, ומחייבת להפחית מעט מכף המאזניים של התביעה, כאשר שוקלים כנגדו את עדות הנאשם.

ג. **התנהלות היחידה החוקרת** - ב"כ הנאשם תקפו לא מעט את היחידה החוקרת, בטענה כי היחידה נטתה בבירור להאמין למתלוננת, כי החוקרות לא היו פתוחות לשמוע את גרסת הנאשם וכי לפיכך קופחה ההזדמנות שלו לשכנע באמתות גרסתו. חברי סבור שאין צורך להידרש לשאלה זו, בשים לב לתוצאה אליה הגענו. מבחינה לוגית טהורה הדבר נכון. אולם, מצאתי לנכון לייחד מספר מילים לעניין, נוכח ההטחות הקשות של הסנגורים כלפי החוקרות בתיק זה. הטחות, אשר לטעמי חרגו מכל פרופורציה.

יאמר, שיש חשיבות רבה למתן מרחב לעדים לבטא עצמם היטב בעת החקירה, במיוחד אך לא רק, בשלבים בהם נגבית גרסה ראשונית, לפני שמטיחים בעדים ראיות סותרות. לשם כך, כאשר עסקינן בנפגעי טראומה לכאורה, יש

לנקוט בכפפות של משי, על מנת שלא להרתיע נפגע מלדבר. לא בכדי מכשירה משטרת ישראל חוקרים מיוחדים המתמחים בסיטואציות רגישות שונות, כגון נוער, אלמ"ב או עבירות מין. יש חשיבות בשידור אמון בכל מתלונן, לפחות בשלבים הראשונים של החקירה, כחלק מעידודו למסור את מירב המידע. זאת, מבלי לגרוע מהצורך להטיח בו ראיות נגד גרסתו, ככל הנדרש.

לפיכך, לא ראיתי פסול בעצם הבעת האמון של החוקרת בדברי המתלוננת, בפניה, לפחות בשפת הגוף. אם כי, על כל חוקר להיזהר שלא "לפסוק" כלפי חוץ את מסקנות הביניים שלו, ועליו לשמור על פתיחות מירבית כלפי עצמו, ולהיזהר שלא לשכנע את עצמו באמתות גרסה אחת, אף אם הוא נוטה להאמין לה בשלבי החקירה הראשונים. כמו כן, יש להיות פתוח מאוד בעת שמיעת הגרסה הנגדית, תוך מתן אפשרות ביטוי מלאה, מבלי "לסגור את פיו" של החשוד, על ידי הבעת אי אמון בשלב מוקדם מדי של החקירה.

בענייננו, הנאשם אכן חש שאין מאמינים לו, כפי הנראה בצדק. אולם, לא מצאתי שנגרעה יכולת הביטוי שלו. כך לדוגמה, בעימות (שהיה ממושך באופן חריג) ניתן לנאשם מרחב רב מאוד להתייחס לדברי המתלוננת, להיעזר בתרגום לפי הצורך, ולמסור את גרסתו המלאה. החוקרת הקשתה על הנאשם בחוזקה אך בטון מכבד, והיא בהחלט נתנה לו להשיב על התמיהות. לאחר העימות, ניתן לנאשם זמן רב מאוד לקרוא את דו"ח העימות. כאשר עמד הנאשם על כך שלא כל אשר אמר נרשם היטב, וכי יש לו עוד דברים להוסיף, הרגיעה אותו החוקרת במקצועיות רבה, בהיגדים לפיהם העימות מוקלט כך שדבריו המלאים יובאו לפני בית המשפט, וכי צפויה לו חקירה משלימה בה יוכל למסור כל מידע אשר לא הספיק למסור בעימות. לכן, **לא מצאתי פגם מהותי בהתנהלות היחידה החוקרת, בוודאי לא מצאתי שהחקירה הייתה מוטה באופן לא הגון, ולא מצאתי שנפגעה הגנתו של הנאשם בשלב החקירה.**

עם זאת, דומני שניתן היה לעשות מאמץ משמעותי יותר לנסות לאתר התכתבויות של הצדדים בוואטסאפ או בפייסבוק, או להוציא מחקרי תקשורת של הדמויות המרכזיות, כדי לאפשר התחקות מדויקת יותר אחר סדר ההתרחשויות.

ד. **התנהלות הנאשם בחקירה** - בהמשך לאמור, חשוב להדגיש שלא זו בלבד שהנאשם לא עשה שימוש בזכות השתיקה, בחקירתו עשה הנאשם כל מאמץ להביא את גרסתו בבהירות לפני היחידה החוקרת. הוא קרא את אשר נכתב מפיו (ראו השהות הארוכה לקריאה זו לאחר העימות), דחה טענות לסתירות בדבריו, השתדל להסביר ולדייק, וכמעט שלא טען להעדר זיכרון לגבי פרטים אלא במקום שבאמת ניתן לצפות שלא יזכור את פרטי הפרטים. הנאשם, שלרוב נמנע מהכפשת המתלוננת, והתייחס לגופו של עניין ביחס למה שנטען כלפיו, עמד באופן חד וברור על הטענה לפיה ההאשמות כלפיו הן עלילת דברים וכי עלילת אונס היא מעשה חמור, שלא יעשה.

הנאשם היה עקבי בגרסתו, בשינויים מעטים ממש, ודבריו היו סדורים בסדר הגיוני. כפי שהראה חברי סגן הנשיאה בחוות דעתו, גרסתו משתלבת היטב עם העובדות האובייקטיביות המוסכמות.

מאידך גיסא יודגש - שאין ליתן משקל מופרז לקיומה של גרסה סדורה לנאשם בנסיבות של תיקנו. שכן, הנאשם נחקר זמן רב לאחר האירועים, וכבר למחרת האירוע ידע כי המתלוננת מייחס לו מעשי אינוס, כאשר חברתה ס' יצרה עמו קשר והטיחה הדברים, וכעבור מספר חודשים הדברים גם הוטחו באחותו באמצעות הפייסבוק. כך, שהיה לנאשם זמן רב להכין גרסה מפורטת, ואולי אף לקבל עזרה בכך. אגב יאמר, כי אמנם ס' סברה שלא אמרה לנאשם

במפורש שהיא מטיחה בו מעשה אונס, אלא רק מדוע עשה "את זה". אולם, המתלוננת עצמה זכרה שס' הטיחה בנאשם שהיא מזמינה משטרה (כגרסת הנאשם), ומכיוון שהתכתובות לא הוצגו, אין סיבה שלא להאמין לנאשם בנקודה זו, ובמיוחד בנקודה הפועלת בעיקר לחובתו (ההטחה המיידית של טענת "אנסת").

ה. **המענה השגוי** - הכלל הוא שתשובה רשמית לאישום מחייבת את הנאשם, במובן זה שקשה יהיה לקבל טענה הסותרת את המענה, ובמיוחד מקום בו הנאשם מיוצג. אולם, לכלל זה יש חריגים. המענה דנן, שניתן בכתב ביום 27.7.20 לקה באי בהירות בנקודה אחת ובאי התאמה גסה לגרסת הנאשם בנקודה אחרת, ויש לבחון משמעות הדברים.

אי הבהירות התבטאה בכך שנרשם שהנאשם "לא הצליח להביא עצמו ואת גופו לידי קיום יחסי מין", והסנגורים טוענים כי ביקשו לשקף את גרסת הנאשם לכך שהייתה לו זקפה חלקית בלבד, כי אמנם חדר באיברו לגופה, אלא שלא שפך זרע. זאת, כפי שטען במשטרה ובבית המשפט. וזאת, בניגוד למשתמע מהמענה הרשמי כאילו לא הייתה זקפה ולא חדירה כלל. הסנגורים טענו כי הניסוח הלקוי נבע מניסיון לעשות שימוש בלשון נקיה (ראו פרוטוקול יום 16.5.22 עמ' 536 והלאה, ונזיפת בית המשפט בהקשר זה).

אי ההתאמה המהותית לגרסת הנאשם באה לידי ביטוי בכך שהסנגורים במענה טענו שהנאשם הרגיש תחת יחסי מפקדת - פקוד וכי האינטראקציה בין השניים, לרבות הקושי של הנאשם בעת קיום יחסי המין, נבעה מכך. אולם, הנאשם בעדותו שלל דברים אלה מכל וכל (ראו לדוגמה עדותו בעמ' 495 - 496).

עיון מעמיק מגלה שגרסת הנאשם בבית המשפט מתאימה היטב לגרסתו בחקירה. משמע, הוא עצמו עקבי. הגרסה החריגה היא של הסנגורים מטעמו, במענה המשפטי שניסחו. יש לכך משקל לחובת הנאשם. אולם אין להפריז במשקל של גרסה חריגה זו שלא באה מפיו. ייתכן שהסנגורים לא הבינו אותו, וייתכן גם שמי מהם נסחף בניסוחיו, בניסיון להוסיף נופך דרמטי לגרסתו של הנאשם. מכל מקום, גרסת הנאשם, מפיו שלו, היא בסך הכל עקבית. עוד יש להדגיש כי **דווקא השלילה החד משמעית של דברים שרשמו סנגורים מפיו, כאשר לא שלל דבר שרשמו חוקרי משטרה מפיו, מהווה דווקא אינדיקציה למהימנות הנאשם**, הנראית כביטוי של זיכרון, ולא ביטוי של גרסה מתוכננת.

ו. **מהימנות הנאשם** - האינדיקציה האמורה היא רק אחת האינדיקציות למהימנות הנאשם. כמתואר לעיל, אין כל התנהגות מפלילה בהתנהגות הנאשם בחקירה. גרסתו עקבית מאוד (למעט החריגה של המענה לאישום ופרטים שוליים). הרושם שהתקבל הן מצפייה בנאשם בעת העימות עם המתלוננת והן בבית המשפט, מוסיפים לרושם זה. מצפייה בעימות ניכר שהנאשם שמר על הגבולות שהוצבו לו מחד גיסא, אך השתוקק להגיב ולמסור את דבריו מאידך גיסא. הנאשם בעימות מאשר חלק מדברי המתלוננת, אך ממוקד ובהיר ביחס לגרסתו. כאמור, הנאשם זהיר מאוד בדבריו, אך ניכר שהדבר נובע מהחרדה שדבריו לא יישמעו באמון, ולא התקבל הרושם שהנאשם זהיר מחמת מאמץ לזכור גרסה שקרית.

כאמור, חברי הביא בנקודות מפורטות את גרסת הנאשם, והראה כי גרסתו של הנאשם משתלבת היטב עם העובדות האובייקטיביות הידועות ועם העובדות המוסכמות. מעבר לכך, בעדות הנאשם בבית המשפט גם כן היו מספר אינדיקציות חשובות המעוררות רושם מהימן, מעבר לעצם העקביות בגרסה. ראשית, הנאשם בדבריו תאר גם נקודות מביכות או לא נעימות, כגון אי הצלחה במישור המיני, העובדה כי למעשה תכנן במודע לנצל את מצוקתה הרגשית של המתלוננת כדי לפתות אותה למעשה מיני, העובדה שהוא למעשה ניצל מצב רגשי מעורער שלה -

שהוא עצמו גרם לו, והעובדה ששיקר לאחיו אשר שאל "איך היה" ברגע שיצא מהחדר, וזאת מחמת המבוכה.

נקודות נוספות שעשו רושם משכנע היו דבריו לפיהם הסיבה שבגינה הוא זוכר היטב את הפרטים היא דווקא משום שס' התקשרה יום למחרת, והשיחה הייתה משמעותית עבורו, וכך זכר האירועים; היה פרט מסוים שהודה שאינו זוכר, אך בטוח שאם אמר במשטרה זה נכון (לגבי האמתלה לשינה לצדה); הנאשם היה זהיר מאוד בתיאור מצבה הרגשי של המתלוננת, אמר שלאחר הבכי עקב הבגידה של ס', התנהגה כאילו מצב רוחה השתפר, ולמרות שעובדה זו פועלת לטובתו סייג זאת, ועמד על כך שהוא הרגיש שאין התנהגותה החיצונית משקפת את מצבה פנימה וכי היא למעשה עצובה מאוד; הנאשם הבחין בין הסכמה מילולית של המתלוננת (לכך שישכב לידה לדוגמה) לבין הסכמה בהתנהגות (למעשה המיני, כגון בהסרת הבגדים), ולא טען לאמרות הסכמה מפורשות מלבד הבקשה להביא קונדום; הנאשם אישר גם שהמתלוננת אמרה לו שאחיו בסלון, למרות שהמלל הזה יכול להתפרש כאי הסכמה (והסביר שהבין שרק חששה מלהרעיש, נוכח שיתוף הפעולה).

כללית, הנאשם שידר בטחון בגרסתו, אמר שאין לו מה להסתיר, והזמין את התובעת ואת בית המשפט לשאול על כל אי בהירות בגרסתו. זאת, תוך הבעת בטחון ביכולתו להסביר את גרסתו ליישב כל סתירה ולהשיב על כל תמיהה.

אם כן, גם הנאשם עורר רושם של מהימנות. רושם זה אינו באותה רמה של עוצמה של הרושם שהתקבל מהמתלוננת, אך בוודאי שיש לעדותו משקל ממשי, שלכאורה די בו לעורר ספק סביר.

סיכום של דבר, הן הנאשם והן המתלוננת עשו רושם מהימן, אם כי רק לעדות המתלוננת יש חיזוקים ממשיים וסיוע. לא יכול להיות ספק שאחת משתי ההתרשמויות שגויה, אלא אם כן נקבל את אחת התזות החלופיות שהציע חברי, שאולי המתלוננת שכנעה עצמה בקרות האירוע, ואיני נוטה לקבל תזה זו.

כללית, ראיות התביעה משכנעות וטובות. כאמור, עדות המתלוננת משכנעת, ומקבלת סיוע ממשי וחיזוקים מהעדויות במעגלים השונים סביב המתלוננת. משקל מחזק משמעותי במיוחד יש לחשיפה המיידית של המתלוננת בפני חברותיה (אשר גם הנאשם מאשר את התרחשותה, נוכח שיחת הטלפון של ס'). סיוע של ממש נובע מעדויות של ס' ושל ש' על מצבה הרגשי של המתלוננת מיד לאחר האירועים. חיזוק נוסף יש לפרשת התביעה היותר רחבה, בעדות האם, החבר והמטפלים השונים, על ההתדרדרות במצבה הרגשי של המתלוננת במהלך השנה שלאחר האירוע, כפי שהרחיב חברי.

יש כמה נקודות קושי ותמיהה בפרשת התביעה, אך משקל רובן אינו משמעותי נוכח איכות עדות המתלוננת וראיות הסיוע המהימנות. עם זאת, יש נקודה מטרידה אחת אשר לה יש משקל חשוב, ומשמשת כעין נורת אזהרה בטרם ניתן לעדות המתלוננת משקל מלא לגמרי המאפשר הרשעה בפלילים. המדובר בעצם העובדה לפיה המתלוננת התקשרה למוקד המשטרה והתלוננה על אלימות של ס'. אלימות, שאין מחלוקת שלא הייתה ולא נבראה אלא עלילה הייתה, הכל כפי שהדבר בא לידי ביטוי בדו"ח 1/1. עובדה, המלמדת כי בעת מצוקה רגשית המתלוננת מסוגלת לעשות שימוש לרעה בחוק, ולהעליל שקר על אחרים, ויתרה מכך - היא עשתה כן באותו יום עצמו.

על רקע נורת האזהרה האמורה, יש לנהוג בזהירות יתרה בטרם תדחה עדות הנאשם. יש לעדות הנאשם אינדיקציות מהימנות חשובות, אף אם פחותות במשקלן מעדות המתלוננת. זאת, נוכח ההתאמה לעובדות המוסכמות או המוכחות, העקביות הרבה, ההסברים הבהירים לתמיהות המעטות שהועלו, הרושם החיובי מעדותו, ומכלול הנקודות שפורטו לעיל ופורטו על ידי חברי.

לטעמי, עדות הנאשם בעלת משקל סגולי מספיק כדי לעורר ספק סביר גם נוכח עדות משכנעת כמו עדות המתלוננת וגם נוכח עדויות הסיוע והחיזוק. הדבר נכון במיוחד כאשר מתבוננים בעדות באורה של נורת האזהרה המתוארת לעיל.

המסקנה היא אפוא, שלמרות שגרסת המתלוננת הוכחה הרבה מעבר למאזן ההסתברות, יש בפרשת ההגנה כדי לעורר ספק סביר ביחס לאשמת הנאשם.

אשר על כן אצטרף למסקנתו של חברי סגן הנשיאה א' ואגו, לפיה התוצאה הנכונה היא זיכוי.

אלון אינפלד, שופט

כב' השופט א' חזק:

אני מסכים עם מסקנתו הסופית של חברי, סגן הנשיאה השופט א. ואגו, שלפיה יש לזכות הנאשם בדין, ועם חלק ניכר מדבריו בחוות דעתו, וכן מסכים עם מרבית דבריו של השופט א. אינפלד, והכל בכפוף לאמור להלן:

אפתח ואומר כך, אני מאמין לדבריה של המתלוננת יותר, ואולי אף לא מעט יותר, מאשר לדבריו של הנאשם.

אני בהחלט מסכים עם דברי חברי השופט א. אינפלד, בכל הנוגע להתרשמות החיובית באולם בית המשפט מהאופן בו מסר הנאשם גרסתו. יחד עם זאת יש לזכור כי מדובר בגרסה שסופרה חודשים רבים אחרי קרות האירוע, בשעה שהנאשם כבר ידע, זמן קצר לאחר האירוע, על טענותיה של המתלוננת כי אנס אותה, ועובדה זו אפשרה לו לפחות תיאורטית להיערך לחקירתו אודות האירוע, שארך פרק זמן קצר יחסית. אמת, חקירת הנאשם באיחור לא נבעה מאשמתו, וקשה לפקוד סוגיה זו לחובתו, אך עדיין בעת שקילת מידת האמינות שבגרסתו של הנאשם, קשה יהיה להשתחרר מן הידיעה שמדובר בגרסה שניתן היה להיערך לה, על אף הידיעה שאין מדובר באחור שהיה ביוזמתו.

המתלוננת מצידה הציגה גרסה ששידרה מהימנות, וגרסתה כי נאנסה נמסרה יחסית מידית לאחר האירוע, כפי העולה מעדות שתי עדות חיזוק, שלהן סיפורה המתלוננת באופן משכנע (על פי גרסתן) כי נאנסה בידי הנאשם. כמו כן, מצטרפות לעדות המתלוננת ראיות חיזוק נוספות, וביניהן הראיות להתדרדרות במצבה הנפשי תקופה מסוימת לאחר התרחשות המאורעות שבכתב האישום, וגרסתה המשכנעת של ס. לכך שעל פי ידיעתה בטרם האירוע לא הוחזק בבית

כידוע, בבואו של בית המשפט להכריע באשמת נאשם בעבירת אינוס, אין די בכך שמאמינים לגרסת המתלוננת יותר, או אף הרבה יותר מאשר לזו של הנאשם, והמבחן העומד להכרעת בית המשפט, הוא האם הראיות העומדות כנגד הנאשם מצויות ברף שהוא למעלה מכל ספק סביר.

כפי שהובהר בענייננו, במהלך היום שלאחר אירוע האונס הנטען, התרחש אירוע נוסף שבמסגרתו - לאחר הגעת ס. לבית המתלוננת, התקשרה המתלוננת למשטרה והתלוננה על כך שהותקפה בידי ס.

המתלוננת ביטלה אמנם קריאתה, אך לשוטר שהגיע לביתה תיארה תיאור שבו לא כללה את סיפור האונס שהתרחש (על פי גרסתה כיום) בלילה שלפני כן (נ/1), והיה על פי טענתה כיום הסיבה להגעתה של ס. לביתה.

חברי השופט א. ואגו מצא קושי בחוסר ההתאמה לכאורה בין תיאור האירוע כיום, לבין הסיפורים שסופרו לשוטר שחקר את המתלוננת ביום 19.8.17 בחקירה בביתה (נ/1), ולשוטרת שחקרה אותה ביום 28.11.17 (נ/17), ובכך שבאותן חקירות לא אוזכר כלל עניין האונס. אני מסכים עם דברי חברי השופט א. ואגו שבהעדר הסבר סביר אחר, אכן נראה לכאורה שמדובר באירוע אחד שהתרחש בבוקר לאחר הגעת ס., וסופר על ידי המתלוננת בשני אופנים שונים בדרך שעלולה להקשות על הבנת ההתרחשות.

יחד עם זאת, אני מסכים גם עם דברי חברי השופט א. אינפלד שנאמרו בעניין אי אזכור אירוע האונס, בעת מסירת גרסתה לשוטרים (נ/1) (17/נ), וסבור שאי אזכור מעשה האונס יכול להיחשב כהימנעות שנבעה מחוסר רצונה לחשוף כי נאנסה בידי הנאשם.

ברור שהחשש לסתירה בין שני התיאורים עלול להקשות על קבלת גרסת המתלוננת כפי שפורט לעיל.

כיצד אם כן והאם, ניתן ליישב בין שני התיאורים האחד שתואר בחקירה הראשית של המתלוננת והשני שתואר בנ/17 ובנ/1.

על פי הבנתי עיון בסיפורה של המתלוננת בעצמה בנ/17 ובתיאוריה בנ/1, יכול להעלות הסבר תיאורטי מתקבל על הדעת, שלפיו מדובר בסופו של יום באירוע אחד מתמשך.

כך, בעמ' 2 שורה 18 בנ/17 מתארת המתלוננת כדלקמן: "**בשעה 05:00 בבוקר התקשרתי לדודה שלה שלא היתה באילת חן דודה שלה אין לי מושג מה השם משפחה שלה. באותו רגע היא התקשרה אליה והיא באה ממש מהר איך שהיא באה היא ראתה אותי בוכה ואמרתי לה שהיא בגדה בי ואמרה שלא. היא רצתה להשאר איתי היא הכניסה אותי להתקלח בשלב מסויים היא רצתה ללכת ואמרתי לה שאם היא הולכת אני מזמינה משטרה כי פחדתי להישאר לבד משטרה באה לבד זה היה ב17.8.17 היא חזרה הביתה היא סיפרה לי מה שהיה עם ...**".

מתוך דבריה אלה של המתלוננת בנ/17, ניתן להעלות אפשרות שלפיה ס. הגיעה לבית המתלוננת זמן לא רב (או קצת

יותר מכך) לאחר השעה 05:00 (לאחר קריאתה של הדודה ו/או של החברה ש.), ושמעה ממנה כי נאנסה בידי הנאשם (עובדה שלא אוזכרה מחוסר רצון לחשוף מעשה האונס). בעקבות כך ס. הכניסה את המתלוננת להתקלח (שהרי איזו סיבה הייתה לס. להכניס המתלוננת להתקלח אם לא סיפרה לה שנאנסה). המתלוננת הטיחה בס. שהיא בגדה בה (נ/1), ובשלב מסוים בסביבות השעה 11:32 ביקשה ס. לעזוב, והמתלוננת שחששה להישאר לבדה (לאחר שמספר שעות קודם לכן עברה אירוע אינוס), ביקשה לעשות הכל כדי שס. תישאר, התקשרה למשטרה ובדחה אירוע תקיפה.

5 דקות לאחר מכן (על פי נ/1) התקשרה המתלוננת למשטרה שוב, וביטלה את הקריאה למשטרה. בשעה 12:07 הגיע שוטר לבית המתלוננת וגבה חקירה קצרה שככל הנראה ארכה דקות בודדות (נ/1), וכשלושה חודשים לאחר מכן נחקרה המתלוננת על אירוע נ/1 במשטרה ומסרה גרסתה (נ/17).

מדובר בהסבר סביר שיכול היה לספר את סיפור האירוע כולו בדרך שיכלה להתקבל על הדעת, אלא שבעת שנחקרה המתלוננת בחקירתה הנגדית בבית המשפט על דבריה בחקירות נ/1 ו- נ/17 היא לא זכרה על פי דבריה, את האירועים שפורטו בנ/1 ובנ/17, ולא מסרה כל הסבר סביר באשר אליהם, וזאת על אף ניסיונות רבים וכנים מצד הסנגור לחלץ ממנה הסברים לאמור באותם מסמכים.

את חוסר זיכרונה של המתלוננת לאותם אירועים (כולל ההודעות במשטרה) ניתן להסביר לכאורה, בפוסט טראומה שלטענתה סובלת ממנה המתלוננת בעקבות האירוע, ובכך שבפועל דובר במספר אירועים קצרים שחלקם אירעו ביום בו נאנסה על פי דבריה.

דא עקא שבעת שנחקרה ס. על האירועים שפורטו בנ/1, קרי על זימון המשטרה ועל מסירת הודעתה לשוטר שבא לחוקרה באותו יום בשעה 12:40, לא זכרה גם ס. את האירועים.

במצב זה נותרנו, עם תיאור אירוע שהתרחש לכאורה, ממש במקביל לאירוע החשיפה הראשוני של האונס, אך מספר על התרחשות שונה (מזו שמתארת המתלוננת בחקירתה הראשית), הנוגעת בבגידה שנבגדה המתלוננת בידי ס., וכל זאת בלא הסבר ממשי שיניח את הדעת, לא מצד המתלוננת ולא מצידה של ס. עובדה זו עלולה בהחלט להעלות חשש מסוים, גם אם ברף נמוך, למניע אחר לסיפור הראשוני על האונס. (יודגש, כי קיימת אמנם אפשרות ברמה מינורית, שאי זיכרונה של ס., נבע מכך שדובר באירועים קצרים - למעט אירוע עזיבתה את הדירה - ביום סוער בחייה, ובכך שלא ציפתה להישאל בחקירתה הנגדית על אירוע בו תקפה לכאורה את המתלוננת, ומסרה גרסתה באופן מתגונן).

לעובדות האמורות מצטרפת גם שאלה שלא נמצא לה מענה והיא, כיצד זה ידעו, הן המתלוננת והן ס., שלא נחקרו באותו מקום (ס. עזבה את הדירה ונחקרה במקום אחר), לספר לשוטר במסמך נ/1 באופן דומה כי מי שביקשה מס. להגיע לבית המתלוננת הייתה דודתה של המתלוננת, עובדה שלא נזכרת בסיפורה של המתלוננת היום.

העובדות האמורות ירימו באופן מסוים ערפל דק על האירועים, ויקשו על קבלת גרסת המתלוננת ודחיית גרסת הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

כאמור, גרסת המתלוננת בכללותה נשמעה בעיני כגרסה מהימנה, והאמנתי לדבריה יותר מאשר לדברי הנאשם. יחד עם זאת, בשל העובדות שפורטו לעיל, בכל הנוגע לאירוע שהתרחש בבוקר שלאחר האינוס הנטען, לא יהיה מנוס מלהצטרף למסקנתו של חברי השופט א. ואגו.

אריאל חזק, שופט

אשר על כן, הוחלט לזכות הנאשם, מחמת הספק, מהאישום שיוחס לו בכתב האישום, וזאת מהנימוקים שפורטו בהכרעת הדין.

ניתנה היום, ד' תשרי תשפ"ד, 19 ספטמבר 2023, במעמד הצדדים.

אריאל חזק, שופט

אלון אינפלד, שופט

**אריאל ואגו, סגן הנשיאה
אב"ד**